

НІКОЛАС ДІМІТРОВ

ДИЛЕР РЕАЛЬНОСТІ

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Ніколас Дімітров
Дилер реальності

© Н. Дімітров, текст, 2019
© М. Кравцов, М. Зволінська, іл., 2019
© О. Кожушко, пер. укр., 2020
© «Фабула», макет, 2020
© Видавництво «Ранок», 2020

* * *

Присвячується моїй коханій Марині

Особлива подяка за блискучу співпрацю:

Антону Фридлянду, Володимирі Нагорному, Тамріко Шолі,
Валерію Степанову-Мамонтову, Катерині Григоровій & Альоні
Лазуткіній

0000

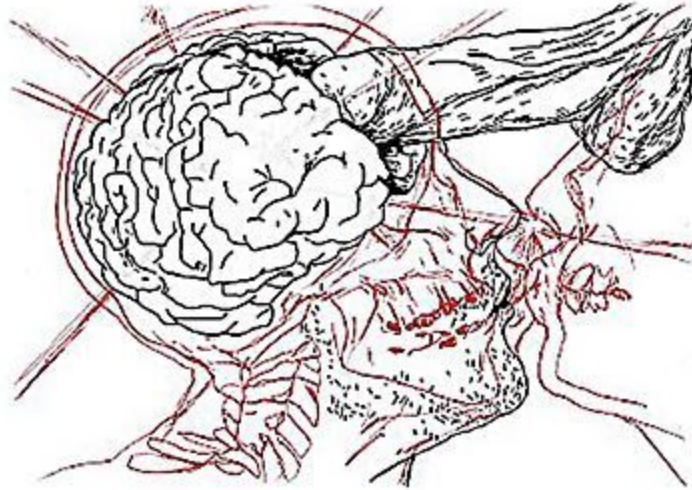
– Я хочу трахнути Кароліну Шиллер – бажано просто на подіумі.

Клієнт замовк, неначе сам здивувався своїй забаганці. Однак тих, хто був присутній на зустрічі, нічого не збентежило. Один із них, років близько п'ятдесяти, який був одягнений у гаптований по рукаву костюм платиного кольору, зі строкатою краваткою та діамантовою брошкою, лише схвально кивнув, провівши рукою по своїй ципиній борідці. Другий, молодий і жвавий асистент в окулярах у дерев'яній оправі, забігав пальцями по планшету.

– Прийнято, – сказав той, хто був старшим.

Клієнт нервово засовався на шкіряному дивані і ще раз оглянув кабінет, розташований на верхньому поверсі хмарочоса «Транс-Реаліті». Розмова відбувалася в розкішній залі для зустрічей із VIP-клієнтами – величезні картини ню, дизайнерські меблі у стилі мінімалізм, панорамні вікна й окремий ліфт викликали довіру. Але

йому й самому не вірилося в те, що вони тут обговорювали.

– Ви справді можете це влаштувати?

– Безумовно.

– Але як? Це стерво вважає себе суперзіркою... Вона мене й бачити не хоче! Я вже перепробував різні підкати! Це стало для мене справою принципу.

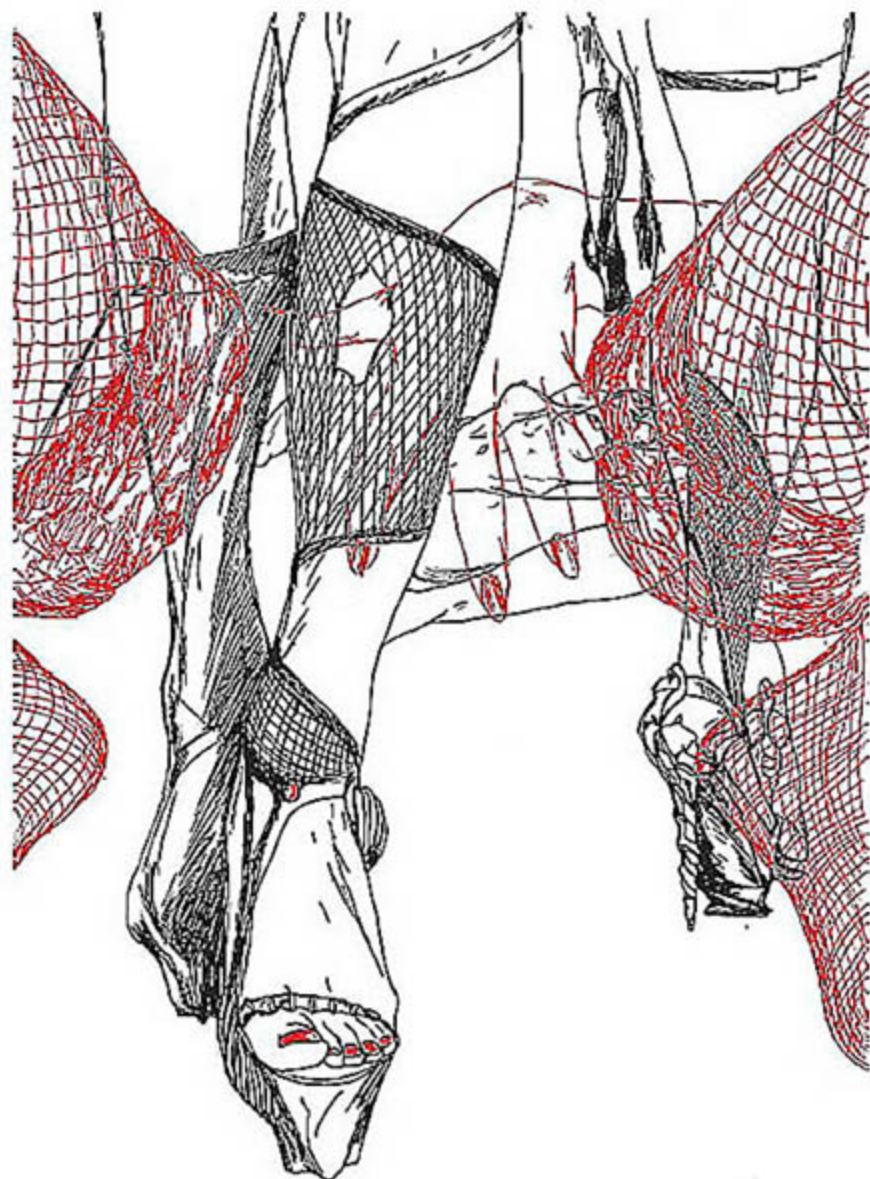
– Якщо це неможливо в тій реальності, що існує, ми сконструюємо для вас нову, – озвався молодий. – Саме на цьому спеціалізується наша корпорація.

– І скільки це коштуватиме?

– Недешево. Однак не думаю, що це питання має вас турбувати. Проте є один нюанс...

– Який іще нюанс?

– Ви висловили бажання «зануритися» в елітну модель. Без проблем. Але для цього нам доведеться зануритися у ваш мозок.

Частина перша

0001

Величезне приміщення – я бачу його неначе в розрізі. Незважаючи на те що я тут уперше, точно знаю, де перебуваю. Це Інтерклозет.

Простора зала з високою стелею заповнена рядами унітазів, які розчиняються в темряві. Звивисті труби, що міцно чіпляються за них, тягнуться вниз, до підземної клоаки, розміри якої набагато перевершують верхнє приміщення. Тут уже багато людей, і постійно прибувають нові відвідувачі – здається, зала ось-ось лусне. Люди мовчки підходять до унітазів, але замість того, щоб сідати на них, прикладають до них обличчя. В оцю фаянсову лійку вони спускають свої потаємні думки, приховані бажання, марні сподівання.

Усі ці розумові відходи, перемішуючись, бурхливими потоками спрямовуються вниз, де утворюють токсичне озеро, яке з шипінням роз'їдає стіни величезного резервуара. Потоки, які струменять згори,

починають бити сильніше, і хвилі, які відбиваються від лунких стін, накривають мене з головою. Стає зрозуміло, що резервуар ось-ось заповниться по самі вінця, і безколірна рідина хлине з унітазів, неначе з музичного фонтана. Та замість музики звучатимуть вигуки жаху відвідувачів Інтерклозету, і ніхто не почує серед них мого крику. Я залишусь унизу, розчавлений і позбавлений повітря.

Мені стає моторошно – я хочу втекти – шукаю виходу – нечутно кричу. І неначе у відповідь на це лунає лопотіння крил. Просто перед моїм обличчям пролітає величезний чорний ворон.

Я прокидаюся. Це один із непояснювано реалістичних снів, які постійно мучать мене. Антидепресанти й снодійне не допомагають, і мені доводиться лише змиритися з тим, що діється.

Іду на кухню, великими ковтками п'ю воду з-під крана. Потім довго стою біля вікна, вдивляючись у нічний Сінгапур. За інерцією намагаюсь пригадати всі деталі цього сну, сам не знаю навіщо. Коли морок минає, машинально зазираю до монітора на кухонному столі. У чаті – повідомлення від мого роботодавця Харона. «Новий великий проєкт. Об 11:00 на станції». Ну нарешті, робота! Адже я повністю вигрошився. Можливо, тому й бачу ці безглузді сни.

Життя фрілансера – як американські гірки: сьогодні ти стоїш на балконі люксової квартири з видом на ботанічний сад, цмулиш дорогий коньяк і чекаєш на доставку з ресторану. А завтра – давишся локшиною в дешевій забігайлівці, скидаючи зі смартфона повідомлення про заборгованості. Думка про те, що після отримання авансу я зможу повернутися до першого варіанта, діє на мене заспокійливо. Я звик до невеличкого штучного світу своєї квартири, стіни якої оберігають мене від гамору й метушні цього міста. Тут би я й залишався місяцями, читаючи й малюючи свої сни на величезних полотнах. Та ба, безтурботне життя у двокімнатній студії під самим дахом елітного хмарочоса коштує недешево.

Дивлюся на годинник у кутку екрана – за три хвилини третя. Знов заснути я точно не зможу. З-за стіни долинає приглушене виття мого сусіда-наркомана. Можливо, саме ці крики стали причиною мого пробудження, а не задушливе марення, з якого я щойно виринув. Іще двадцять років тому сусідові загрожувала б смертна кара. Іноді мені хочеться вбити його, іноді мені до сліз його шкода. Ці крики як нагадування: ти можеш купити апартаменти в будинку з величезною оглядовою терасою і приємним запахом у ліфті, однак Новий Сінгапур і тут тебе дістане. Ультраконсервативне місто геть

змінилося: за стіною все одно виявиться сумнівний тип, який видає нерозбірливі звуки ночами. Або з сусіднього балкона гримітиме оглушливий рейв упереміш із вищанням угашеної молоді. «У будь-якій діжці меду завжди знайдеться ложка лайна. Головне знати, де саме вона плаває», – згадую я улюблену приказку Харона.

Стукаю в стіну, і крики замовкають – трансформуються в нерозбірливе бурмотіння, котре майже повністю гасить звукоізоляція. Відпочинь, приятелю. І наступного разу пошукай кращого дилера.

Човгаю в бік ванної. Моя квартира схожа на мене. Однотонні стіни, жодних картин, жодних інтер'єрних примочок, жодних милих дрібничок, жодних логотипів. Нуль індивідуальності. Щоб так знеособити своє житло, треба добре попрацювати. Це не мінімалізм, навіть не аскетизм, а повна відсутність обличчя. «Не маючи обличчя, не втратиш його», – наставляв мене Харон колись давно, ще навчаючи ремесла. Я добре затямив це правило. Я ніколи й не мав власної особистості, постійно ховаючись за вигаданими.

Стаю під душ, потім одягаюсь і виходжу з дому, вирішивши не повертатися сюди до самої зустрічі. Середина жовтня – дощ і не думає вщухати. Ось і зараз – чи то вологе марево, чи то мжичка в повітрі. Сорочка одразу ж приліпає до спини, і, сівши в машину, я кваплюсь увімкнути кондиціонер. Радіо прокидається автоматично, та я гидливо вимикаю його. Жодного шуму, крім природних звуків ночі: щебетання пташок, які дивом вижили в цьому місті, скрекіт цикад, далеке завивання сирен, ледь чутний стукіт коліс потяга, що мчить із нізвідки в нікуди.

Як я вб'ю цю ніч – точніше, її решту, – мені поки що невідомо. Ніч із неділі на понеділок – тож нічні клуби зачинені, й у цілодобових барах також панує порожнеча. Це правило діє навіть у Сінгапурі, який, як усі гадають, ніколи не спить. Сам того не помічаючи, я розганяю машину до двохсот кілометрів за годину. Колись від такого зухвалого перевищення швидкості в автівці оглушливо завила б сирена. Сьогодні ж я безкарно мчу естакадою повз вервечки

чорних вікон, які зрідка підсвічує чиєсь безсоння. Нічне місто миготить клоччям марева, яке переривається спалахами стробоскопа, – це яскраво підсвічена реклама, звернена ні до кого. З'їжджаю з естакади й ледь не врізаюся в яскраво-помаранчеву спортивну машину, що несподівано вискочила на перехрестя. Вищать гальма, оглушливо скрегочуть колеса, помаранчеве авто крутиться на місці, і я, пролітаючи повз, устигаю розгледіти спотворені жахом обличчя людей у машині. Хлопець і дівчина, зовсім юні, майже підлітки. Лише за кілька хвилин і десятків кварталів я розумію, що ледь не занапастив їх і мало не загинув сам. І, ясно усвідомивши це, нічого не відчуваю. Смерть ніколи не лякала мене. Цю якість я приховував навіть від батьків, не бажаючи видаватися фріком. Про неї знав лише Харон. Чи не тому він і обрав мене з-поміж інших?

За кілька хвилин я опиняюся на краю п'ятого дистрикту, колишнього району Ґейланґ, де повії терпляче чекають зустрічі з нічними блукачами на кшталт мене. Для дозвілля я надаю перевагу компанії саме таких жінок, які не лізуть у душу й не вимагають уваги. Перша ж кобіта цілком відповідає моєму сексотипу: худорлява, з дитячими рисами обличчя – на вигляд не більше двадцяти.

Пізнього ранку я прокидаюся в дешевому готелі з видом на промзону. Дівчина ще спить, підтягнувши кутасті коліна до грудей, зворушлива й безпомічна. Помилувавшись трохи її ямками на щоках і переконавшись, що вона не обчистила за ніч мої кишені, я залишаю нічліжку, щоб вирушити на зустріч із Хароном. Дорогою вирішую зайти до автоцеркви.

Не те щоб я був дуже побожним. Мені просто подобаються церковні відчуття – задушливе повітря й наркотичний аромат ладану змушують мій мозок працювати швидше. Мабуть, тому, що в ці моменти я чітко усвідомлюю одвічну безглуздість буття. Це відчуття, що є таким близьким мені й таким далеким від метушні мегаполіса, допомагає сховати мою вразливість під маскою іронії.

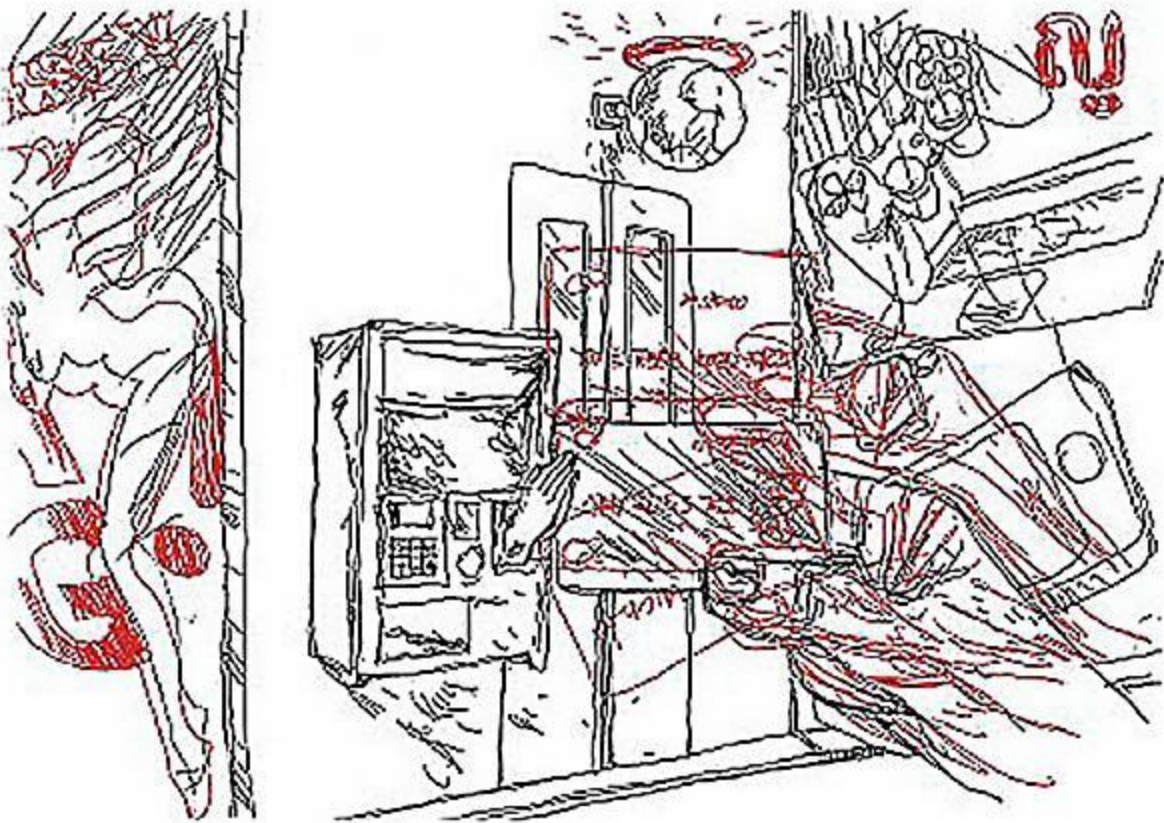
У тьмяно освітленому холі універсальної автоцеркви, яку вписано в квартал між стрипбаром і магазином гаджетів, у цей час нікого немає. Я заходжу до однієї з кабінок-капсул, двері за мною зачиняються, й темні стіни-екрани оточують мене зусібіч. На моніторі переді мною з'являється текст.

БУДЬ ЛАСКА, ОБЕРІТЬ РЕЛІГІЮ

Випадає меню. Переглянувши його, тицяю пальцем у «поміркований католицизм».

ПЛАТНИЙ ЧИ БЕЗКОШТОВНИЙ РЕЖИМ

Гаразд, розщедрюся сьогодні, щоб не дивитися нескінченну рекламу перед сповіддю. До того ж, Харон скоро має поповнити мій рахунок. Я прикладаю телефон до зчитувача, підтверджую суму й замовляю пакет «Богоугодний», до якого входять куріння фіміаму, запалювання свічки, піснеспіви в записі і, звісно, інтерактивна сповідь. Після цього на екранах навколо мене виникає католицький храм із десятками свічок, які запалено на амвоні,– кабінку заповнює мій улюблений запах ладану. Із динаміків, умонтованих у стелю кабіни, долинають голоси юних хористів. Переді мною зависає текст, що закликає опуститися на коліна, а з підлоги виїжджає спеціальний ослінчик.

– В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь! – промовляю я, щоб запустити процес сповіді. Аватарка, що з'явилася перед моїми очима, зображує смаглявого єпископа в масивних окулярах. Скидаю її вбік – дратує.

– Господь нехай перебуває в серці твоєму... – чується з динаміків голос з індійським акцентом. – Коли ти сповідався востаннє?

– Тиждень тому, святий отче. І відтоді я встиг згрішити.

– Які ж твої гріхи, сину мій?

Так, треба увійти в роль людини, що покалася, а інакше навіщо ж увесь цей спектакль.

– Я брехав, крав, матюкався, богохульствував, займався онанізмом, уживав наркотики і трахав повій, – імпровізую я. – Начебто все, та, можливо, я про щось забув.

– Тяжкими є гріхи твої, сину мій, – промовляє байдужий голос. – Але я відпускаю їх в ім'я Отця, Сина і Святого Духа.

– Ба, ось іще що. У Бога я також не вірю. – Майбутня зустріч із Хароном налаштувала мене на пустотливий лад.

– Бог прощає тобі й це, – смиренно відповідає священник.

– От і пречудово. Як там погода в Бангалорі?

– Я з Калькутти, сину мій. Дуже спекотно – майже сорок градусів.

– Гарного вам дня, святий отче.

– Іди з миром.

Вийшовши з автоцеркви, я відчуваю, що на душі полегшало – ось вона, сила сповіді! Треба поквапитися, щоб не запізнитися на зустріч із Хароном.

«Харон», звісно, не його справжнє ім'я – колись я жартома прозвав так свого роботодавця за його любов до грошей. Він брав би їх і з мертвих дорогою до вічності, якби в нього була така можливість. Старого, схоже, це прізвисько цілком улаштовувало. Своє справжнє ім'я він оприлюднювати не любив: його пристрасть до конспірації іноді нагадувала параною. Моє ім'я він теж трансформував, скоротивши до однієї літери. «Зет» – так називав він мене зазвичай, і лише в особливих випадках використовував повну форму: Золтан.

Станція, де ми завжди зустрічаємося, є частиною метрополітену. Я опиняюся на місці трохи раніше від призначеного часу. Людей тут зовсім небагато, не більше десятка: ранковий натовп години пік уже схлинув, а обідній увіллється сюди ще нескоро. Чекаючи на Харона, розважаюся тим, що намагаюся вирахувати його охоронця серед людей, присутніх на станції. Зазвичай він з'являється трохи раніше, щоб оцінити обстановку. Щоразу це нова людина, та в усіх них, звісно, є дещо спільне. Хто ж це може бути? Той дядько з журналом кросвордів, що підпирає колону? Чи здоровань із бичачою шиєю, що вступився у свій мобільний, стоячи на самому краю платформи? А може, чувак із дредами й тату, що вкриває половину обличчя, який присів на сусідню лаву? Такого хлопа складно прийняти за охоронця, і я майже впевнений, що саме він працює на Харона, – той любить оточувати себе незугарними на вигляд людьми, вважаючи їх непомітними.

Щоб якось скоротити очікування, кладу на коліно блокнот і починаю малювати портрет волоцюги з дредами, намагаючись точно перенести на папір його примхливе татуювання. Помітивши, що я на нього позираю, він кидає на мене виразний погляд, у якому підозру змішано з подивом. Але мені байдуже, я надто захоплений малюнком. Завершую портрет саме в той момент, коли Харон з'являється на станції.

Кожен, хто його не знає, побачить у ньому лише стариганя-азіата, який скидається на безхатка. Довгі сиві патли, зібрані на потилиці гумкою, якою перев'язують пачки грошей, недоглянута борода, розтягнутий светр, непевного кольору джинси і зчовгані черевики. Ніхто б і не запідозрив у ньому крутого підпільного ділка, голову цілої мережі вуличних банд і шахрайських угруповань, що примудрялися промишляти на вулицях Сінгапура навіть за часів найсуворіших обмежень. Цього майстра мімікрії видає лише погляд, миттєвий і чіпкий. А ще цілковита відсутність міміки, неначе його обличчя відлили з воску.

Швидким рухом очей він сканує пустельну станцію, помічає мене. Не подавши знаку, спочатку проходить повз, потім повертається й сідає поруч. Попервах подібні прийоми конспірації мене розважали. Однак із часом я зрозумів, що все це робиться дарма.

Так само, як і завжди, коли ми зустрічаємося, одразу переходимо до справи. Розмови про погоду й інші балачки лише марнують дорогоцінний час. Харон-бо не любить перебувати на людях надто довго.

– Цього разу в мене для тебе дещо особливе, Зете. Чи знайома тобі корпорація «Транс-Реаліті»?

Заперечно хитаю головою. Назву нібито десь чув, але нічого конкретного в пам'яті не спливає.

– У них головний офіс тут, у Сінгапурі,– підказує Харон.

Це мені нічого не дає. Після того як невелика країна перетворилася на суцільну вільну економічну зону і стала світовим центром операцій із криптовалютами, сотні, якщо не тисячі транснаціональних контор перенесли свої головні офіси сюди. Старий зрозумів, що доведеться почати з екскурсу в історію, і вмовився зручніше.

– Раніше корпорація мала назву «Глобал Медіа Груп» і розробляла медійні проєкти. Інформаційні агентства, новинні канали, розважальний контент і таке інше. Кілька років тому компанія пережила реструктуризацію. Майже всі медіаплатформи, що

входили до холдингу, було розпродано, тисячі працівників звільнено. Із трьох десятків попередніх акціонерів залишилося кілька найбільших. Решту було поглинено, доведено до банкрутства чи позбавлено їхньої частки акцій іншими методами. Потім – зміна назви, новий штат фахівців з усього світу. І – нові придбання. «Транс-Реаліті» поглинула кілька великих дослідницьких компаній. Ці угоди не афішувалися, та цілком приховати їх теж не вдалося. Фармацевтика, генетика, штучний інтелект – ось лише частина списку їхніх інтересів. Крім того, нещодавно корпорація стала власницею мережі автоцерков.

– Саме сьогодні був в одній із них.

– Ти ж безвірник.

– Щоб отримувати користь від церкви, вірити не обов'язково.

– Гаразд, діло твоє. Повернімося до корпорації. Її засновником і президентом є медіамагнат Саул Гааді. Про нього я знаю небагато, і взагалі, особа він досить загадкова. Здається, звідкілясь із Близького Сходу, та останні роки мешкає в Сінгапурі. Пошукай інформацію про нього – треба краще розуміти, з ким ми зв'язуємося. Усе, що наразі мені відомо, – Гааді надзвичайно впливовий і казково багатий. Не сказати, що він провадить публічний спосіб життя і часто спілкується з журналістами, тому підібратися до нього доволі складно.

Харон, швидко стрельнувши очима навсібіч, знижує тон.

– Тепер найважливіше, Зете. «Транс-Реаліті» готує новий проєкт, подекуять – революційний. Нікому за межами корпорації не відомо, про що саме йдеться. Як ти розумієш, багато великих гравців на ринку хотіли б про це дізнатися.

– Як таке можливе? – здивувався я. – Величезна компанія, глобальний проєкт, – і жодного витоку?

– Витоки, звісно, були. Та вони надто скидаються на дезінформацію, щоб їм довіряти. І тут ми підбираємося до суті нашої зустрічі. До мене дійшли чутки, що корпорації потрібний піар-фахівець. Це наш шанс, Зете, й ти не повинен його згаяти.

– Тобі немає про що турбуватися, босе, – заспокоюю його. – Адже ти знаєш: я природжений піарник.

Слідом за цим ми обговорили фінансові умови, й вони виявилися більш ніж привабливими. Скажімо так, сума, запропонована Хароном, у кілька разів перевершувала всі мої попередні гонорари. Та замість того щоб радіти, я скорчив невдоволену пику.

– Що, справа настільки ризикована?

– Цього разу тобі треба бути особливо обережним, – замислено відповідає він. – Твоя звичка ходити по краю може колись тебе зрадити.

Ходити по краю – не проблема, якщо не боїшся падіння з висоти, подумав я, згадавши нічний епізод із машиною. Однак тут варто дослухатися. Якщо вже сам Харон радить мені поберегти себе, то немає сумнівів – він відряджає мене в самісіньке пекло.

– Скільки я маю там пропрацювати? – уточнюю я.

– Місяців зо два-три як мінімум. Гадаю, цього часу тобі стане, щоб усе вивідати.

– А якщо вони випустять продукт раніше?

– Навряд чи це станеться раніше, ніж за пів року.

– Коли співбесіда?

– У п'ятницю. Твоє резюме їм уже надіслали.

– Можливо, варто було дочекатися, поки я дам згоду?

Гмукнувши у відповідь, він простягає мені «моє» резюме, я швидко його переглядаю. Послужний список так само вражає, як і перелік переваг шукача на посаду.

– Я вже надіслав це до відділу кадрів, на тебе чекають.

– «Попередні роботодавці» це підтвердять? – уточнюю я, повернувши йому аркушик, який він машинально рве на дрібне шмаття.

– Звісно. Ми все передбачили, не переймайся.

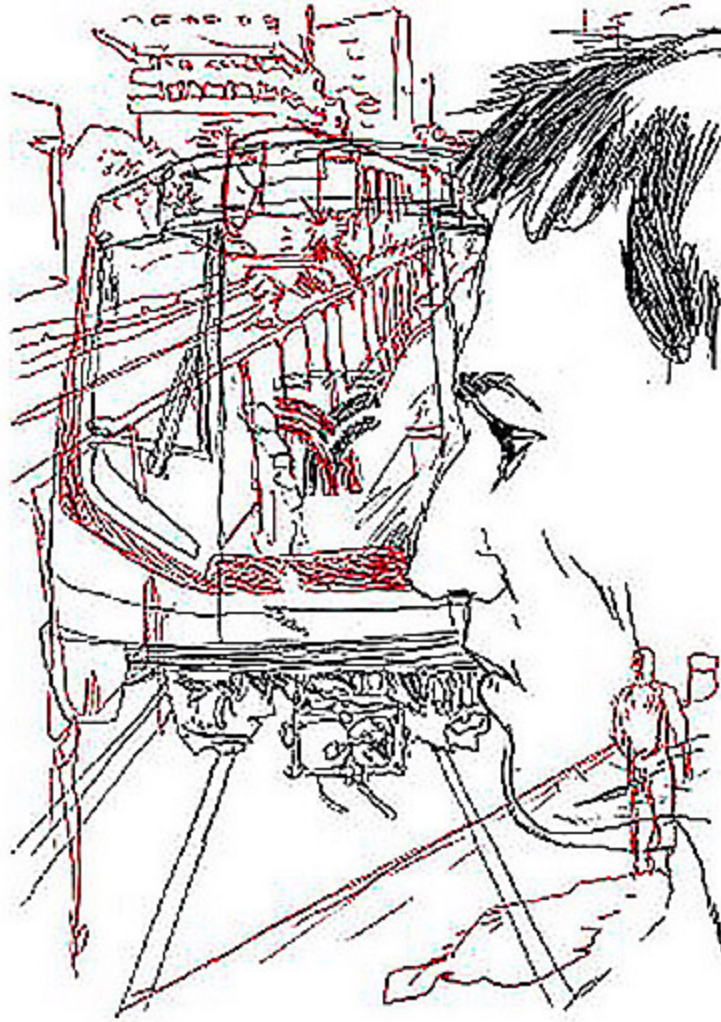
Завжди, коли Харон говорить «ми», він явно має на увазі не себе й мене, а когось іще. Знаючи його стільки років, я багато дав би, щоб дізнатися, хто саме приховується за цим «ми».

– Послухай-но, Зете, постався до цього завдання з усією серйозністю. У нас немає запасних варіантів. Якщо ти провалиш цей проєкт, ми втратимо великого клієнта. Не хочу лякати тебе, але в цьому разі наша з тобою співпраця також може припинитися.

– Упораюсь, – недбало кидаю я, подумки зазначивши, що таких умов старий мені ще не ставив.

– Дій непомітно. У цій корпорації все прослуховують і продивляються, і нічого не роблять даремно. Було б непогано, якби до нашої наступної зустрічі ти зібрав якомога більше інформації.

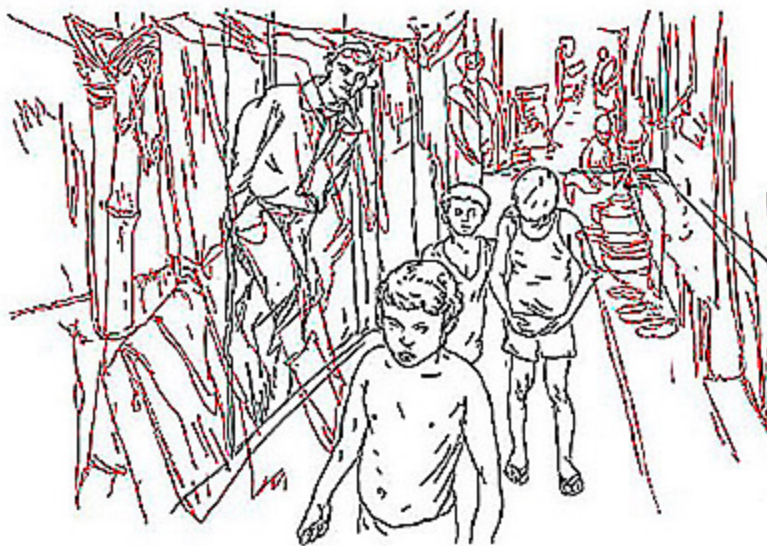
Кивнувши мені на прощання, мій роботодавець підводиться з лави, щоб зникнути у вагоні потягу, що саме підійшов. Чувак із дредами, котрого я запримітив перед зустріччю, заходить до вагона слідом за ним. Грюкнувши дверима, потяг мчить у жерло тунелю, і я залишаюся сам на пустельній станції, освітленій холодним хірургічним світлом.

Прокручуючи в голові план дій, підходжу до протилежної платформи, куди вже прибуває мій потяг. Скляні стіни, які раніше відділяли шляхи від зали очікування, прибрали ще під час тотальної лібералізації. Разом із ними зникли й водії потягів, яких замінили автоматикою. Повна криптоанархія! Повна свобода! Як завжди, я стою надто близько до краю, і потяг пролітає за кілька міліметрів від кінчика мого носа. Мені вдається відчути не лише повітряну хвилю, але й запах утомленого брудного металу. До чого ж це страшно – не мати страху смерті...

Тут, мабуть, слід розповісти, як Харон з'явився в моєму житті й чому співробітництво з ним є таким важливим для мене. Ми познайомилися двадцять чотири роки тому, коли мені було лише вісім. Усе, що я пам'ятаю до цього, – сумовитий католицький сиротинець для покинутих немовлят при церкві Святого Йосипа. Не знаю, чому я опинився саме в ньому, – мабуть, моя біологічна матір була католичкою. Або просто вирішила, що для немовляти напівєвропейської зовнішності це найкраще місце. А ще я виразно пам'ятаю мої постійні мрії з нього втекти.

Одного разу в мене це вийшло, і працівники сиротинця знайшли мене тільки з допомогою поліції в ботанічному саду. За словами Харона, який був тоді одним із поліціантів, вигляд у мене був мало не просвітлений, так я насолоджувався не відомим мені раніше світом за стінами своєї «дитячої в'язниці». Він згадував восьмирічного хлопчика, який сидів біля ставка у стані дивного заціпеніння. Мене забрали, нагодували, обігріли й повернули до суворих черниць.

Відтоді мої спроби втекти повторювалися ледь не щомісяця, аж поки сиротинець не дав мені спокою. Я почав жити на вулицях району Ґейланґ, пробавляючись дрібними крадіжками й випадковими підробітками. Там я навчився, крім англійської, і решти мов космополітичного міста: малайської, путунхуа, тамільської, почав розуміти навіть кілька більш рідкісних говірок. А Харон, котрий на той час уже працював в управлінні поліції району (а потім і очолив його), узяв мене під свою опіку. Спочатку відмазував від неприємностей, потім почав давати власні доручення, не завжди легальні.

Я був щасливий – метушливий світ вулиць, що постійно змінювався, надавав мені руху, якого так бракувало в сиротинці. Я працював у Харона кур'єром, іноді вів для нього стеження. Кілька разів він улаштував мене рознощиком або підмайстром до місцевих бізнесів, у яких був так чи так зацікавлений. Гарненький, поступливий на вигляд підліток не викликав підозр у найпроникливіших наймачів. Тому в мене виходило виконувати завдання, з якими б жоден дорослий не впорався. Харон дуже цінував мене за це й виокремлював серед решти малолітніх злодюжок і жебраків, яких у нього була зібрана ціла банда.

За словами Харона, тоді він і відкрив у мені здатність перевтілюватися і зливатися з оточенням, водночас зберігаючи здатність відсторонено спостерігати і збирати інформацію. Я був ідеальним посередником між злочинним світом Сінгапура, майстерно прихованим від сотень вуличних відеокамер, і його цивілізованим фасадом.

Одного разу я втратив обережність і був упійманий власником судноплавної компанії, коли фотографував уміст його сейфа. Я дивом уник долі бути підвішеним на гак і випатраним і два тижні переховувався на конспіративній квартирі у Харона. Тоді я не знав, що за мою голову було призначено велику суму й усім містом нишпорили «мисливці», які бажали заробити на упійманні малолітнього шпигуна.

Харон тим часом розробив план, як надійніше сховати мене від помсти судновласника. Невдовзі мені влаштували побачення з прийомними батьками – американцями. Ті одразу закохалися в «гарнюню-сироту, в котрого зникли батьки», як описав мене Харон. Набагато пізніше я бачив своє фото у справі про всиновлення: скромно одягнений хлопчик із темно-русявим кучерявим волоссям, білою шкірою, чітко окресленими губами та вилицями, прямим носиком і трохи східним розрізом очей. Симпатяга, навіть красунчик.

Так я отримав прийомних батька й матір, а за кілька днів покинув місто на багато років, переїхавши з ними до США, де провів юність. Жив звичайним життям мільйонів молодих американців, здобув освіту. Однак я завжди знав, що колись усе одно повернуся до міста мого дитинства. Як, власне, й розпорядилася доля.

Досі не можу зрозуміти, чи випадково ми зустрілися з Хароном знову. Це сталося п'ять років тому, після мого повернення до Сінгапура. На той час я вже був власником збанкрутілого рекламного агентства і продюсером декількох медійних проєктів, настільки ж амбіційних, настільки й неуспішних. Грошей, які я отримував від цієї діяльності, ледь вистачало на те, щоб частинами сплачувати накопичені борги. А місцем проживання мені слугувала квартирка, яку винаймав, завбільшки з короб вантажівки. І без того неідеальну картинку доповнював ліс заводських труб за вікном, від самого вигляду яких дерло в горлі.

На той час я почувався абсолютно нещасливим. Мене обтяжувала думка, що коли я нічого у своєму житті не зміню, то мені доведеться повернутися назад до Америки. При цьому я розумів, що це було б лише втечею від реальності в подібну католицького сиротинця мого дитинства. У нудну, прісну тюрягу.

Відправивши свої ілюзії разом з амбіціями на смітник, я заходився шукати цікавої роботи. Чіплявся до всіх своїх друзів і знайомих, спамив у соцмережах й огинався на профільних тусовках серед рекламістів, журналістів і телевізійників. Місто дуже змінилося до того часу. За часів мого дитинства всім новоприбулим туристам уже в літаку повідомляли, що за наркотики тут загрожує смертна кара. Тепер же в тусовці панували справжні веселощі: одні нюхали, другі упивалися, треті – і те, й інше. І мені доводилося відповідати, щоб влитися в це товариство. Те, що я сам у якийсь спосіб не стирчався у цей період свого життя, вже саме по собі було досягненням.

На одній із таких вечірок я й зустрів Харона, біля стійки бару, на церемонії нагородження діячів реклами, куди я проник за підробним бейджем. Я ледь його впізнав. Підтягнутий кремезний коп із важким поглядом залишився в минулому. Тепер антураж зобов'язував Харона косити під божественного алкоголіка: пожмаканий смокінг, шийна хустка, окуляри з димчастими скельцями, масивна каблучка на пальці і сива борода, над якою нависала загасла сигара. Я був такий радий його бачити, що мало не накинувся з обіймами.

За ці кілька років у Сінгапурі я намагався з ним зв'язатися, але не міг знайти й сліду. Аж тут – умучить віскі з льодом, наче й не він. Але Харон зупинив мене суворим поглядом, як тільки він умів. Нібито ми розпрощалися минулого тижня, буденно запитав, де я працюю. Я зізнався, що перебуваю в пошуку.

– Моя знайома шукає асистента, – повідомив він і простягнув свою візитівку. – Набери мене завтра, я влаштую зустріч.

Усе сталося так природно, що я, здається, навіть не спромігся йому подякувати. Потім виявилось, що йшлося не про його знайому, а про знайому його знайомої. І в результаті я отримав роботу – необтяжливу й добре оплачувану.

Пропрацювавши три місяці асистентом хазяйки рекламного агентства, я встиг обрости купою знайомств і орендувати студію в самому центрі, неподалік від офісу. І ось, щойно мені здалося, що моє життя вилетіло на швидкісну трасу, на горизонті знову з'явився

Харон. Він попросив мене про «невелику послугу». Усе, що від мене вимагалось, – скопіювати клієнтську базу з комп'ютера моєї леді-боса, за що пропонувався гонорар розміром із трирічну заробітну плату. Харон завжди називав речі своїми іменами, уникаючи метафор. Щоправда, визначення «промислове шпигунство» він уважав за краще замінювати більш обтічним формулюванням «наші проєкти».

Недовго думаючи я погодився. Схоже, саме в подібних заняттях полягало моє покликання. Я виконав завдання Харона, подбавши про те, щоб можливе розслідування пішло хибним слідом, і звільнився з агентства. Кілька місяців помандрував Латинською Америкою – Аргентина, Бразилія, Перу. А коли повернувся, на мене вже чекало чергове замовлення від мого роботодавця. Наша взаємодія відновилася, як за старих добрих часів. За кілька років я встиг попрацювати в двох медіахолдингах, на кіностудії, в одному інформаційному агентстві і в трьох рекламних – не враховуючи дрібних проєктів, які не потребували улаштування до компаній.

Входження в довіру, викрадення даних, збирання компромату, запис конфіденційних перемовин і таке інше. Липові резюме, підроблені рекомендації, ретельно сфабриковані «легенди», продумані шляхи до відступу. Чи доводилося мені замислюватися про те, що буде, якщо одного разу все впливе на поверхню? У найкращому разі це загрожувало серйозними судовими позовами, в найгіршому – польотом із двадцять четвертого поверху.

Згодом я перестав замислюватися про наслідки. Грошей, певно ж, було більше, ніж я заслуговував, але не вони допомогли мені відкинути сумніви. Допомогло дещо інше. Щоразу завдання ставали дедалі складнішими. А захоплення, яке я відчував, занурюючись у новий світ і повністю перевтілюючись, ставало дедалі інтенсивнішим. Я любив свою роботу. Тепер я любив і свою безособовість, яка допомагала мені ставати то однією людиною, то іншою, і навіть старанно її підтримував. Я виявив, що не існує нічого неможливого, коли маєш справу з людьми, яких умієш спокусити,

підкорити і в результаті використати. Я був неначе створеним для всього цього.

Про теперішнє життя Харона мені відомо не так уже й багато. Але річ не у відсутності цікавості, а в тім, що старий, як і раніше, не зацікавлений у розголошенні особистої інформації. Йому має бути зараз близько шістдесяти, але достеменно вік визначити складно, оскільки його азійське обличчя перебуває поза часом. Наскільки я знав, після роботи в поліції Сінгапура він обіймав високу посаду у великій охоронній фірмі. Десять років тому, після серйозного скандалу, обтяженого загибеллю клієнта, був змушений піти на вільні хліби. І зараз у його портфолію, крім комерційного шпигунства, залишилися фінансові махінації і фармацевтична контрабанда.

У Новому Сінгапурі ти можеш більше не дбати про колишню репутацію – вона стирається разом зі щорічною зміною ID-картки. Якщо не порушуєш місцевих, і без того досить ліберальних законів, то можеш ні про що не турбуватися. Злочини, вчинені в інших державах, адміністрацію не хвилюють: усе, що було не в Сінгапурі, залишається поза Сінгапуром. Глобальний торговий центр. Один із найбільших у світі портів. Особлива економічна зона. Адекватне оподаткування. Екстрадиція не діє. Коли ти стаєш жителем міста, твоя фінансова і будь-яка інша історія обнуляється з отриманням ID, у якому ти можеш указати будь-яке ім'я, а можеш не вказувати зовсім – вистачить і номера, проставленого на картці.

Ось чому це місто приваблює гравців, аферистів, бухгалтерів-утікачів і фінансових ділків з усього світу, що замішані у скандалах. Тут вони знаходять те, про що в інших містах світу годі й мріяти: недоторканність, анонімність, фінансову безпеку. Що стосується Харона, то йому й переїжджати нікуди не довелося, адже він народився в Сінгапурі. Так само, як і я, гадаю.

0005

Дізнатися бодай щось про свою появу на світ я не зміг. Католицький сиротинець зник, і ніяких залишків я не знайшов, та й не дуже розшукував. Де саме я народився, – я міг тільки здогадуватися, для зручності вирішивши, що це був Сінгапур. Саме на момент моїх негараздів у Ґейланґу мої прийомні батьки ледь оговталися від втрати власної дитини і з радістю вхопилися за пропозицію Харона всиновити миловидого підлітка. Тим більше що після десяти років у Південно-Східній Азії вони саме збиралися повертатися до США. Уже виникло передчуття глобальних трансформацій: криптовалютна мильна бульбашка ладна була луснути в будь-який момент і змінити економіку всіх країн, а надто Сінгапуру. Незабаром так і сталося: трильйони доларів було втрачено, мільйони людей втратили свої заощадження та інвестиції. Сінгапур, який іще недавно називали містом-утопією, мрією, державою майбутнього, котився похилою площиною – початок періоду криптоанархії.

Пам'ятаю, я миттєво призвичаївся до ролі зразкового сина. Я прийняв їхнє прізвище та навіть ім'я своє сирітське, «Золтан», забув назавжди. Батько був розробником ігор, мати працювала в благодійному фонді. Походили обидва зі Східної Європи – угорець і українка, – що стали американцями в юності. Звичайний світ моїх прийомних батьків, яких я відразу призначив «татом» і «мамою», без префіксів (на їхнє превелике щастя), був затишним, безпечним і трохи нудним. Але сам факт переїзду до незвіданої країни захоплював мене набагато більше, ніж втеча від помсти злопам'ятного судновласника.

Потім були десять років у Пасадені, де я спочатку закінчив школу, а потім навчався дизайну у царині штучного інтелекту – нової професії, на якій чомусь наполягав мій батько. Мені тоді було байдуже, що робити. Хоча з навчанням я не відчував жодних труднощів, але й захоплення ним у мене не було.

А потім... Відзначаючи з друзями отримання диплома, я тусив по всіх злачних місцях Тіхуани. Телефонний дзвінок буденно пролунав

під час однієї з таких пиятик, з невідомого номера. Я навіть ледь не скинув дзвінок, не бажаючи відволікатися від півнячих боїв. Але чомусь усе ж таки відповів. Офіційний голос із бостонським акцентом повідомив мене про автокатастрофу й поцікавився, коли я зможу прийти на впізнання тіл батьків, а також залагодити інші формальності.

Пам'ятаю свої відчуття. А точніше – їхню повну відсутність. Люди, які стали для мене сім'єю, дали мені нове життя і, самі не знаючи того, урятували від смерті, – лежали в холодильнику поліцейського моргу в Пасадені. А я лише подумав: тепер мене тут ніщо не тримає. Й одразу ж зненавидів себе за цю бездушність. Так само спокійно я пройшов усі формальні процедури і несподівано дізнався, що батькові ще від часів його роботи головою ІТ-відділу в Сінгапурі належала там частка в невеликій маркетинговій компанії. Сінгапурський нотаріус із бездоганною англійською вимовою наполегливо видзвонював мене (звідки вони про все дізналися?) і наполягав на моєму приїзді для вступу в спадок.

Пазл склався. Я мав повернутися до Сінгапуру і прагнув цього. Мене не відпускали спогади про вирування життя на його вулицях, а головне, про мої власні пригоди, що хвилюють так, як ніщо в житті мене більше не хвилювало. А тепер для цього ще й була вагома причина. Щось говорило мені, що саме там на мене чекає велика пригода, яка нарешті дасть мені відповіді на всі мої запитання до себе й до світу, і я був до неї готовий.

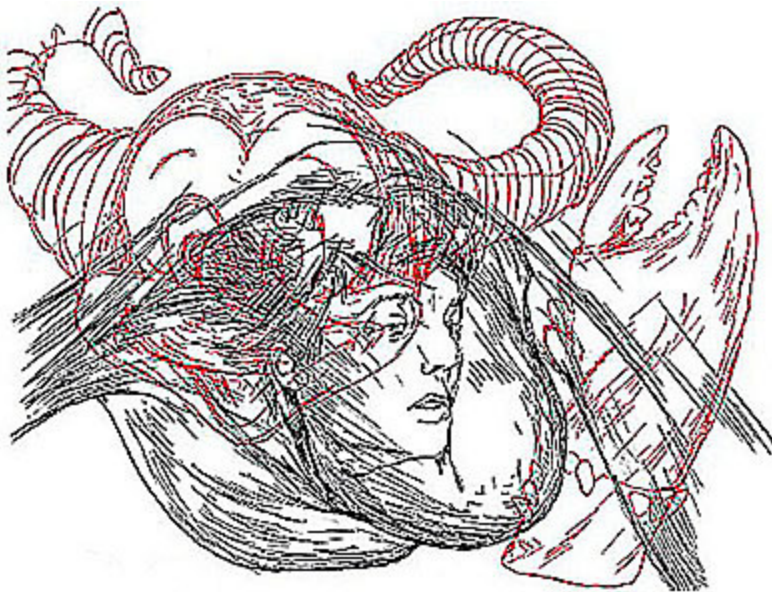
Здається, це було так давно... А минуло лише п'ять років.

Сьогодні, поки ду на мою співбесіду до «Транс-Реаліті», знову ставлю собі запитання, чому мене так притягує це місто. Адже я терпіти його не можу, а точніше, того, на що воно перетворилося. Куди подівся славнозвісний фен-шуй, за принципами якого його було спроектовано і зведено? Тисячі рекламних вивісок усіма мовами світу. Неживий історичний центр, укритий лаком на потіху туристам. Нескінченні торгові вулиці Малої Індії, Чайна-тауна й Арабського кварталу з метушнею магазинів, наповнених позбавленим смаку непотребом. Усюдисуща промзона, яка розрослася настільки, що тепер охоплює місто задушливим кільцем, запускаючи отруйні щупальця просто в його серце. Токсичні води річки Каланг, у яких після повеней гниють цілі квартали. І нарешті, численні сіті, розкидані по всьому Сінгапуру, – начищені до блиску смітники, де відмиваються гроші всього світу: брудні капітали зробили найдорожче місто у світі ще дорожчим. Стерильна клоака з хмарочосами, які наліплені так щільно, що закривають небо. І педерастичні тонкогубі клерки в тонких краватках, які безперервно базикають по мобільних телефонах, ніби хтось може розчути їх у цьому клятому місці. Ненавиджу це місто й водночас міцно пов'язаний із ним, ніби вріс корінням.

Щойно опиняюся в потрібному мені Сіті #12, колишньому діловому районі Раффлз-плейс, як мене починає нудити. Не у фігуральному сенсі, а в прямому – я блюю під колеса свого автомобіля, припаркованого біля знака «паркування заборонене». Чи то нерви, чи то прострочений ранковий йогурт, чи то фізичне відторгнення цього місця, чи то все разом. Двійко білосорочечників відскакують убік, гидливо наморщивши носи, але мені немає до них діла. Витерши губи серветкою, закидаю в рот пів пачки жуйки (смішно згадати – були часи, коли й за це в Сінгапурі можна було заробити величезний штраф). Дивлюся на своє відображення в

тонованому склі – чи, бува, не заблював білосніжну сорочку. Ні, все чудово.

Я заходжу до найвищого офісного хмарочоса міста, всі поверхи якого, очевидно, тепер зайняла одна компанія – «Транс-Реаліті». Так, мені призначено. Гарзд, почекаю. А можна я наллю води з кулера? Дякую. Так, так, чудовий сьогодні день. Чекаючи, поки по мене спустяться, щоб доставити на інтерв'ю, роздивляюся просторий хол «Транс-Реаліті Тауер». Головний об'єкт тут – величезна скульптура роботи Джеффа Кунса, що височіє на мармуровому постаменті: золотий телець із головою Міккі Мауса, до якої замість округлих вух притулено вигнуті роги. Голова цього чудовиська звернена до входу в будівлю. Сидячи на дивані біля ліфтів, я можу милуватися своїм деформованим відображенням у його відполірованих яйцях.

Зручні дивани кольору венозної крові, здатні вмістити до сотні відвідувачів, які прийшли сюди, щоб отримати роботу своєї мрії, продати душу, спробувати втяти свій стартап або навіщо там іще приходять до подібних установ. І нарешті, вигнута підковою рецепція, за якою бовваніють четверо непроникно байдужих

охоронців, настільки відморожених, що їх, здається, нічим не пройняти. Навіть якби я на їхніх очах перетворився на величезного омара і почав танцювати кадрили, гадаю, стався б приблизно такий діалог:

– Пане Золтане, будь ласка, поверніться на диван – ви блокуєте підхід до ліфта.

– Я не можу сидіти на дивані – оскільки я зробився омаром, мені треба негайно затанцювати морську кадрили.

– Ви можете зробити це на вулиці або в кімнаті для релігійних обрядів – вона розташована просто під сходами. А потім повертайтеся сюди – по вас уже спускаються.

– Ви жорстокосерді люди! Ви утискаєте мене, оскільки я не схожий на вас!

– Про жоден утиск не йдеться, будьте певні. Просто ви заважаєте нашим співробітникам. Зрозумійте правильно.

Щойно я закінчую малювати в блокноті химеру Кунса, по мене приходить миловида афроазійка в діловому костюмі. Разом із нею піднімаємося на дванадцятий поверх, проходимо довгим безлюдним коридором із безліччю дверей і опиняємося в невеликому залі для зустрічей, розрахованому на дві дюжини відвідувачів. Довгий стіл зі світлої деревини в центрі, дві лінії офісних стільців, одна зі стін – скло, за яким вирує місто, на іншій стіні – графіті, що, судячи з манери, виконане Бенксі. Моя провідниця, запропонувавши мені зайняти один зі стільців, зникає, і я залишаюся наодинці з собою.

У чорно-білому зображенні на стіні я впізнаю парафраз гравюри Дюрера «Чотири вершники Апокаліпсиса», репродукція якої прикрашала вітальню в батьківському домі. Тільки замість звичних вершників автор посадив на коней богів різних релігій. Ліворуч на передньому плані – товстий усміхнений Будда, худа конячка під яким ледь не втискається в землю. За ним – богиня правосуддя, яку легко впізнати за тогою, що майорить, зав'язаними очима і вагами в руці. Поруч індуїстський Шива – багаторукий, із лукавою посмішкою, сидить у сідлі в позі лотоса. Щоб ідентифікувати останню фігуру,

мені довелося вдатися до програми розпізнавання образів. З'ясувалося, що це скандинавський бог Одін. Цей – одноокий, озброєний мечем і сидить на восьминогому коні. Пробігшись поглядом по дивному пантеону, ставлю собі запитання про те, що змусило художника зібрати до купи цю команду, і не знаходжу відповіді. Утім, мені зараз не до теології.

Минає кілька хвилин, і до зали заходить ошатний клерк років двадцяти п'яти. На ньому піжонський костюм темно-синього кольору, смугаста сорочка без краватки й дорогі окуляри, під пахвою – планшет. За якимись невловимими ознаками я вгадую в ньому гея.

– Вітаю, Золтане! – промовляє він, простягаючи мені свою пещену руку. – Я Марк, асистент креативного директора «Транс-Реаліті».

Він кладе на стіл свою візитівку (ого, ними ще хтось користується!). У цупкий картон умонтовано мініатюрний монітор, на якому від доторку пальця прокручується короткий ролик: анімований логотип корпорації, промениста буква «Т», що змінюється реквізитами власника картки.

– Золтан... Незвичайне ім'я. Звідки ви?

– Народився тут, у Сінгапурі, – повідомляю я. – А щодо імені, то воно угорського походження. Утворене від слова «султан».

– А я гадав, від слова «золото». Ви угорець?

– Батько угорець, а мати українка, – вважаю за краще багато не розповідати про своє минуле. Якщо їм справді потрібно – самі дізнаються.

– У нас тут інтернаціональна команда, – запевняє він. – Я, наприклад, виріс у Німеччині, а мій бос, Паоло Рамбан, – італійський єврей.

Подібний початок бесіди має змусити мене розслабитися – імовірно, саме на це розраховував мій співрозмовник. Зовні я, мабуть, дійсно спокійний, але насправді вкрай сконцентрований. Слухаючи його балаканину, акуратно зчитую інформацію: хронічна втома, позначена на обличчі Марка, і нервовий тик, який він намагається приховати за перебільшеною мімікою, збільшені зіниці

і надто дорогий годинник на його правій руці (чому на правій, адже він, як видно, не шульга?) Щоб не спалитися, переводжу погляд на графіті, що прикрашає стіну мітинг-руму.

– Вам подобається ця робота? – запитує клерк, помітивши мій погляд.

Киваю у відповідь.

– Бенксі?

– Він, хто ж іще! Усіх богів упізнали?

– Це було нескладно.

– Пречудово, – посміхається Марк. – Цікавитесь історією релігій?

– Усім потроху, – ухильно відповідаю я.

Цікаво, чи ми колись поговоримо про справи, чи будемо базікати про те про се, поки не закінчиться час, відведений на інтерв'ю?

– Пропоную обговорити те, заради чого ми вас сюди покликали. – Він ніби прочитав мої думки. – Ваш послужний список вражає... Що саме ви робили на останньому місці роботи?

Я переповідаю розширену версію свого вигаданого резюме, адаптованого під потреби «Транс-Реаліті». Марк, похитуючи головою в такт моїм словам, час від часу підкидає чергові запитання, навіть не намагаючись робити вигляд, що йому цікаво те, про що я розповідаю. Мій співрозмовник підкреслено коректний, але при цьому злегка зарозумілий. Мабуть, він почуває себе частиною глобального процесу, що змінює світ, тоді як я для нього – просто черговий претендент на те, щоб називатися його колегою. Як швидко стерлася б зарозуміла маска з його фізіономії, якби він дізнався, хто я насправді? Моя розповідь добігає кінця, я чекаю на чергове запитання, але воно не надходить.

– Ну то що, перейдімо до тестового завдання?

Він виймає з кишені піджака жовтий конверт і кладе його на стіл переді мною.

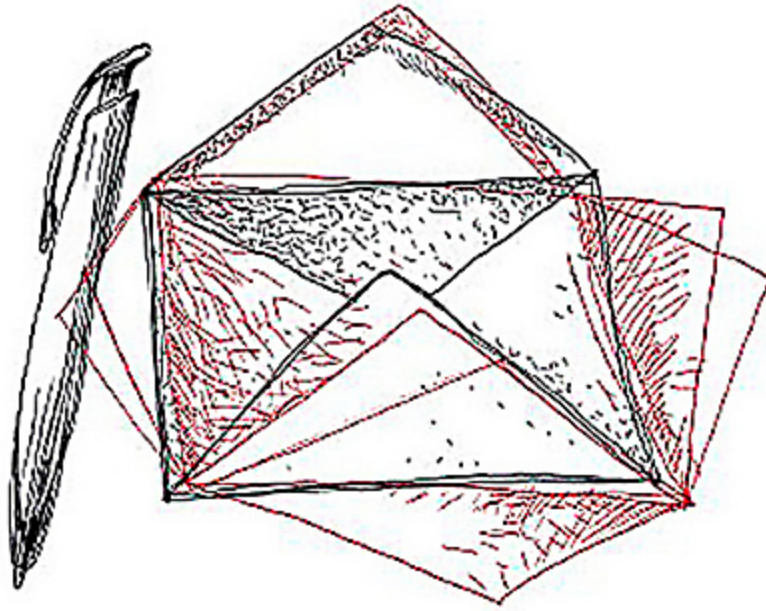
– На виконання завдання у вас є рівно година, – повідомляє він мені. – Бажаю успіху, Золтане!

Він ледь помітно підморгує мені й виходить із залу. Мені нічого не залишається, окрім як відкрити конверт.

Якби в конверті лежав чистий аркуш паперу, я б, мабуть, не здивувався. Але все виявляється ще цікавішим – конверт порожній. За допомогою авторучки акуратно розклеюю його по швах – має ж бути бодай якась підказка. Ба ні, нічого – ані водяних знаків, ані назви фірми-виробника, жодних позначок. Думай, Зете, думай. Чого ці типи хочуть від тебе, окрім як загнати в кут? Розпатраний конверт лежить переді мною, і я тупо дивлюся то на нього, то на богів, які посміхаються зі стіни. Ціла година – цього часу забагато, щоб устигнути відчути себе ідіотом. І замало, щоб знайти відповідь на непоставлене запитання.

Уважно оглядаю конверт на просвіт, потім кілька секунд тримаю його над полум'ям запальнички, але таємні письмена не проявляються. Обнюхую його, але він не пахне нічим незвичайним. Відщипнувши шматочок паперу, пробую його на смак, і теж не помічаю нічого особливого. Я щось випускаю з уваги... Але що саме? Пробую міркувати логічно.

Що таке конверт? Найперше це форма. Потім – функція. Крім того, це матеріал, із якого він виготовлений. Так, тут уважніше. Що ми маємо? Аркуш жовтуватого паперу, що особливим чином скріплено за допомогою клею... Доторкнувшись кінчиком язика до липкої смужки, я відчуваю прелюдію ефекту, який ні з чим не сплутати. Мене пересмикує, немов від розряду струму – це кислота. Ось воно, тестове завдання, три етапи в одному. Чи здогадається тестований, де шукати підказку? Чи готовий він закинутися наркотою, щоб пройти випробування? І нарешті, як він поведеться, якщо все ж таки наважиться? Є лише один спосіб відповісти на всі три запитання одразу – я злизую кислоту з конверта. До завершення відведеного часу залишилося п'ятдесят хвилин.

Спочатку нічого не відбувається. Минає п'ять хвилин, іще п'ять, а приблизно за двадцять хвилин після прийому підказки кислотна хвиля накочує на мозок звідкілясь ізнизу, зі шлунка, і приміщення змінює свої обриси, згладжуються кути, ледь помітна хвиля пробігає дерев'яною гладінню столу, обличчя богів на стіні оживають – стає помітно, як складно їм удавати лише фрагменти графіті. Сподіваюся, мої екзаменатори точно розрахували дозу. І все ж таки, у чому полягає тестове завдання – адже не лише в тому, щоб закинутися на співбесіді? Чи спостерігають за мною цієї миті? Упевнений, що так – я відчуваю на собі чийсь холодний погляд.

– Золтане, зосередься! – раптом вимовляє Будда. – Ти шукаєш відповідь, але спочатку потрібно знайти запитання.

– Може, ви мені допоможете? – прошу я, намагаючись витримати тон поважний, але не улесливий. – У конверті не було жодного запитання...

– Ніхто й не казав, що запитання в конверті. Це було б занадто просто.

– Виходить, запитання в цій кімнаті? На цьому поверсі? У цій будівлі?

– Не знаю, – розводить він руками. – Але мені здається, ти мислиш поверхово.

– Може, запитання полягає в мені?

Будда не відповідає, але з виразу його обличчя мені стає зрозуміло: я на правильному шляху. Отже, що ж це за запитання, яке я міг би поставити собі, щоб на нього відповісти?

– Зваж усе як слід, – вступає до розмови Юстиція, помахуючи в мене перед носом своїми вагами. – Якщо не виконаєш завдання, другого шансу не буде.

– Хлопчина ж-бо не дуже тямущий, – зітхає над вухом Шива.

Збіговисько богів заважає мені зосередитися. Якщо не захоплю ініціативи, вони забалакають мене до того, що я переплутаю верх і низ, грішне й праведне, насіння та пліви... Ні, не пліви, а якось інакше. Плевели? Твою ковіньку!

– Агов, ти що, заснув? – подає голос одноокий Одін, штовхаючи мене в плече.

– Так, хвилиночку! – Мене все це вже дістало. – Я, звісно, розумію, що всі ви мегакруті й так далі. Але невже так складно допомогти мені пройти цей довбаний тест?

Боги замовкають – схоже, мені вдалося їх присоромити.

– Гаразд, що там у тебе? – зглянулася Юстиція.

– Порожній конверт замість запитання і година на пошуки відповіді, – відповідаю я, а потім, глянувши на годинник, уточнюю. – Ні, п'ятнадцять хвилин.

– Ок, я тобі допоможу, – каже вона. – Ти шукаєш запитання в собі самому, але в тобі не закладені запитання. Ти – скляна колба, запаяна зверху й позбавлена дна. Усвідомивши власну порожнечу, ти починаєш шукати запитання у світі, що оточує тебе. Але світ – не запитання і не відповідь. Він існує не тому, що хтось про щось запитує, і не тому, що хтось відповідає, скоріше навпаки. Аж ось, зневірившись, ти звертаєш свій погляд до богів. Але боги теж не ставлять запитань – вони лише беруть гору і вимагають виконання своєї волі.

– Це все? – питаю я, почекавши деякий час. – І як мені це допоможе?

– Ти отримав би відповідь, якби поставив запитання.

– Але ж я запитав...

– Ти нічого не запитав, – вимовляє Одін.

– Запитання не пролунало, – підтакує йому Шива, склавши всі чотири руки на грудях.

– Гаразд, я запитаю! – Кинувши погляд на годинник, розумію, що до кінця відведеної мені години залишилося лише десять хвилин. – Запитання таке: що я маю зробити, щоб пройти цей тест?

– Оце вже краще! – усміхається Будда. – Але хто сказав, що ти маєш щось зробити?

Боги знову регочуться. Я помічаю, що вони втрачають інтерес до мене: Юстиція зосередилась на своїй пишній зачісці, Будда готується вдатися до медитації, а Шива з Одіном базикають про щось своє.

– Гаразд, можу розповісти тобі, як досягти просвітлення, – зглянувся, нарешті, Будда, розплющивши очі.

– Буду дуже вдячний, – белькочу я, відчуюючи, як мій кислотний язик перетворюється на наждак.

– До просвітління ведуть п'ять кроків, – долинає до мене голос Будди. – Ти маєш пройти їх один за одним, саме в такому порядку – інакше нічого не вийде.

Перший крок: начхати на те, що про тебе кажуть.

Другий крок: начхати на те, що про тебе думають.

Третій крок: ти маєш усвідомити, що всім на все начхати.

Крок четвертий: тобі начхати на те, що всім начхати.

І нарешті, п'ятий крок: тобі начхати на просвітлення.

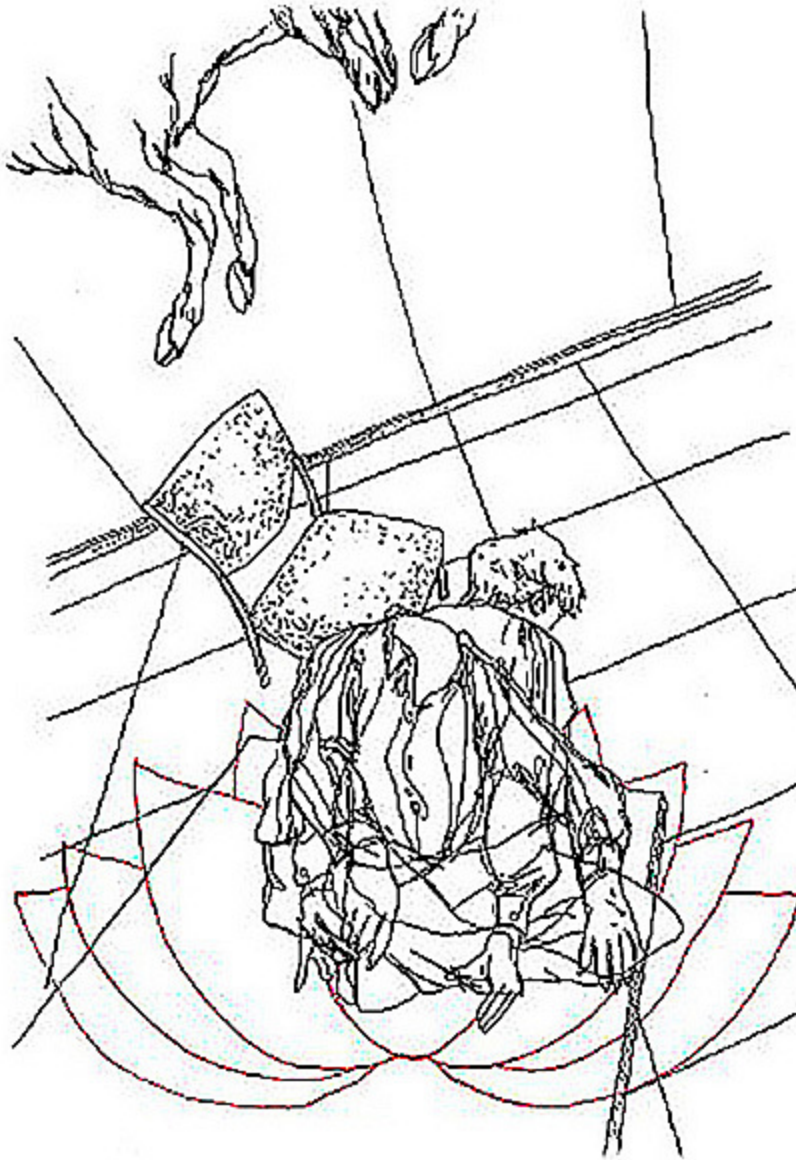

Будда замовкає, і боги перестають звертати на мене увагу. Припустімо, його слова – це й була порада. Недіяння – незмінність – неприв'язаність – на все начхати. Ок, нехай буде так!

Знайденим на підвіконні чорним маркером я малюю на столі лотос із тринадцятьма пелюстками і, схрестивши ноги, сідаю в середину квітки. Заплющивши очі, ставлю маркером крапку трохи вище перенісся і намагаюся уявити світ, у якому немає

бажань і вподобань,
почуттів і бездушності,

радощів і розчарувань,
богів і демонів,
віри і зневіри,
меж і безмежності,
думок і бездумності,
правди і брехні,
гармонії і хаосу,
верхньої і нижньої частини,
світлого і темного,
справжнього і підробленого,
правдивого і неправдивого,
доброго і злого,
чистого і брудного,
веселого і сумного,
яскравого і тьмяного,
реального й ілюзорного,
насіння і плевел,
апостолів і грішників,
коханців і зрадників,
нас і їх,
тебе і мене...
І коли мені це вдається, до кімнати заходить Марк.

– Вітаю, тест пройдено, – вимовляє він буденним тоном, і я насилу розплющую очі.– О третій годині в понеділок вам призначено зустріч із моїм босом Паоло Рамбаном – на ній усе й вирішиться. Золтане, з вами все гаразд?

У зашифрованому чаті повідомляю Харона, що перший етап пройдено успішно і завтра на мене чекає аудієнція у креативного директора «Транс-Реаліті». Старий одразу починає наполягати на зустрічі – сьогодні. Оскільки мене ще штирить кислота, переконую його зустрітися завтра вранці. Наша зустріч має відбутися не в метро, а на квартирі. Харон пересилає мені адресу, за якою я маю прийти о десятій ранку наступного дня.

Відіспавшись і привівши себе до ладу, прибуваю за потрібною адресою. Доводиться пхатися в справжнісінькі нетрі, нанесені на карту міста сірим прямокутником, без поділу на квартали. Маятник історії знову хитнувся: місто, яке ще наприкінці минулого століття позбулося халуп безхатків і так пишалося цим, знову обросло ними, немов лахміттям. Вузькі вулички тут розбігаються в різні боки абияк, то звиваючись між похмурих будинків-коробок, то перериваючись запаскудженими глухими кутами. Просто на землі злидарі варять рис у казанах, обробляють свинячі туші, купують своїх дітей у струменях гідрантів, курять пахощі перед вівтарями, збитими з уламків рекламних щитів, розгадують кросворди, розвалившись у гамаках, пересварюються одне з одним і дивляться нескінченний серіал «Примарна зірка», головну роль у якому виконує актор-акторка, що раз на рік змінює стать.

Завдяки навігатору знаходжу потрібну мені адресу і пірнаю в запльований під'їзд із запахом котячої сечі. Написи на стінах, у які краще не вчитуватися, зламаний ліфт. Спочатку сумніваюся, чи, бува, не сплутав будинок. Але потім згадую про пристрасть Харона до конспірації, і вибір такого місця для явочної квартири здається мені закономірним. Цілком у його стилі – ховатися, наче щур на смітнику. Нарешті знаходжу потрібні двері, що посмуговані ножем так, немов наркоману, який прийшов сюди, грубо відмовили в дозі. Дзвінок, звісно ж, не працює. Стукаю в двері, завваживши, що вони

виготовлені з міцного металу, можливо, навіть куленепробивні. За кілька митей брязкають замки, і Харон впускає мене всередину.

– Заходь, Зете, я зараз. – Він зникає в темних надрах квартири.

Улаштувавшись у кріслі невизначеного кольору, оглядаю «апартаменти». Потерті мостини, які нещільно примикають одна до одної, похилена тумбочка, завалена стосами журналів і газет, із порцеляновим ковзанярем на вершині. Півдюжини потворних масок із пап'є-маше, пришпилених до вицвілих фотошпалер, зображують морські хвилі, що нагочуються на берег мрії. Величезний кактус у діжці, що довго і болісно помирає, але відчайдушно чіпляється за життя всіма своїми колючками, які присипано пилом. Хитро вигадано. Навіть якщо хтось надмірно цікавий і зуміє проникнути до резиденції Харона крізь броньовані двері і заґратовані вікна, то, побачивши обстановку запустіння, занепаду і тихого відчаю, вдихнувши аромат прострочених ліків і несвіжого одягу, він, гидливо скривившись, одразу ж забереться геть.

Харон повертається з кухні, несучи в руках дві філіжанки з кавою. Я поглядом запитую: це можна пити чи теж для антуражу?

– Не турбуйся! – посміхається старий. – Кава-машина коштує дорожче, ніж ця халупа.

Роблю ковток із чашки з відбитою ручкою і погоджуюся – справді, кава чудова. Харон совається у своєму кріслі, йому явно кортить, щоб я почав свою розповідь.

– Ну як співбесіда? Вигляд у тебе не дуже. Тебе там що, катували?

Викладаю йому все про вчорашні випробування, про кислотний конверт, про картину з дивною інтерпретацією вершників Дюрера. І звісно, про симпозіум за участю богів і свою відчайдушну медитацію в фіналі. Старий нетерпляче киває головою з таким виглядом, ніби подібні історії йому доводиться чути щодня. Однак, почувши про кислоту, він раптом виявляє цікавість.

– Ти впевнений, що це був психоделік?

– А що ж іще?

Харон дістає телефон, щоб швидко надіслати комусь повідомлення, потім, із хвилину подумавши, промовляє:

– Взагалі це досить дивно – накачувати чимось претендента на посаду під час першого інтерв'ю. Тебе про щось запитували? Усе пам'ятаєш чітко?

– Це було не інтерв'ю. Ми перемовилися кількома фразами з асистентом. А потім він тицьнув мені цей конверт і здимів.

– Мені не до кінця зрозуміло, що ти такого зробив, що вони завважили, ніби тест пройдено? Сів у позу лотоса? Зазвичай від претендентів на посаду потрібно щось більше.

– Сам не розумію. Я просто робив те, що сказав мені Будда. Ну, принаймні так, як я його зрозумів...

– Ти маєш на увазі Будду, намальованого на стіні?

– Для мене це був абсолютно реальний Будда. Навіть зараз, коли кислота не діє, він здається мені справжнім.

– Гарзд. Головне, що ти успішно пройшов тест. Далі тобі призначено зустріч із головою їхнього креативного департаменту Паоло Рамбаном. Друга людина в компанії, після голови корпорації. Але, наскільки я зрозумів, він просто виконує те, що йому доручає Саул Гааді – наша темна конячка, про яку майже нічого не відомо. Тобі вдалося щось про нього знайти?

Я ділюся небагатою інформацією, яку зумів зібрати. Ще вчора я закинув завдання своєму другу на ім'я Сумо, широкі зв'язки якого, крім іншого, охоплюють інфодилерів і хакерів. Зрозуміло, я не став повідомляти йому, чому цікавлюся Саулом. А він, звичайно ж, не ставив мені зайвих запитань.

Отже, засновник «Транс-Реаліті» з'явився на світ п'ятдесят шість років тому в Ірані. Походить із небагатої, але інтелігентної сім'ї: батько – банківський клерк, мати – шкільна вчителька. Одні джерела повідомляють, що Саул – перс, інші записують його в курди, а треті – у бербери. Хай там як, містера Гааді можна з упевненістю назвати громадянином світу, оскільки він багато подорожує, володіє нерухомістю на різних континентах, а також вільно розмовляє

кількома мовами: англійською, арабською, французькою, фарсі, малайською та івритом. Дружина Саула, французенка, померла від раку мозку дев'ятнадцять років тому, відтоді він не одружився, і про його особисте життя нічого не відомо. Його двадцятип'ятирічна дочка Катрін у корпорації з'являється рідко і на світських заходах інтерв'ю зазвичай не дає. Тож чи бере вона участь у справах «Транс-Реаліті», з'ясувати поки що не вдалося.

Окрім «Транс-Реаліті» та медійних бізнесів, Саулу Гааді належать іще кілька компаній – досить екзотичних. Зокрема: гірськолижний курорт в Об'єднаних Арабських Еміратах, ферма з розведення метеликів у Малайзії і французький гумористичний журнал «Чалпі Клошар» (саме той, редакцію якого періодично підривають радикали). Також були дані про якісь дослідні центри, але про них нічого конкретного знайти не вдалося – інформація виявилася ретельно засекреченою.

Судячи з сумного виразу обличчя старого, я не повідомив йому нічого такого, чого б той не знав. Він ніколи не був щедрим на компліменти – навіть якщо виявиш винахідливість, навряд чи можеш розраховувати на схвалення. Тоді я дістаю свій головний козир – невелику довідку, яку Сумо скачав із сервера ні багато ні мало Інтерполу.

– Тепер я розповім дещо, про що звичайними каналами довідатися не так просто, – кажу я, влаштовуючись зручніше. – Інформація досить суперечлива, але щодо Гааді та його корпорації звучить дуже інтригуюче. Тобі доводилося чути про суфіїв?

– Ісламські містики? До чого тут вони?

– Зараз поясню. Ключова ідея суфіїв – створення досконалої людини шляхом духовного розвитку, аскетизму та піднесення над мирською суєтою. Дехто вважає суфізм не так релігійною течією, як філософією або навіть наукою. Серед його прихильників були й релігійні фанатики, і люди майже світські – поет Омар Хаям, наприклад. Суфійські ордени існують і сьогодні, хоча їхні члени є мусульманами приблизно тією ж мірою, що і я.

– Хочеш сказати, Гааді належить до одного з таких таємних товариств?

– Стверджувати це з упевненістю не можна. Однак відомо, що в юності, коли Гааді ще жив на Близькому Сході, він був членом братства «Сини неба». Головна концепція філософії цього ордену – ідея виховання досконалої людини шляхом аскези, глибинного розуміння світу й алхімічних знань.

Харон дивиться на мене з подивом.

– Алхімія? То, по-твоєму, Гааді – один із тих диваків, які намагаються створити золото з лайна? – спантеличено запитує Харон.

– Не так буквально. Після падіння Римської імперії саме арабські, зокрема перські, вчені стали головними хранителями античних праць з алхімії. Центром цієї філософії стали ідеї безсмертя. Для сьогоденних суфіїв алхімія – це скоріше система символів. Так ось, «Сини неба»... Відомо про них зовсім небагато. І більшість фахівців вважають, що ця організація розпалася щонайменше двадцять років тому. Однак цікаво те, як склалася доля людей, що перебували в цьому ордені. Президенти, міністри, прем'єр-міністри, очільники корпорацій – ось ким згодом стали майже всі ті хлопці, про причетність яких до братства відомо, – це величезна і впливова мережа. І не слід думати, ніби туди брали лише дітей емірів та олігархів. Скоріше навпаки: більшість тих, про кого йдеться, походили зі скромних родин – як-от і сам Саул Гааді. Ми не знаємо, як він став одним із найбільших медіамагнатів у світі. Але якщо десь і є відповідь на це запитання, то, найвірогідніше, у братстві «Сини неба».

Харон так розхвилювався, що підвівся й почав походжати кімнатою. Ось тепер я був задоволений його реакцією. Дякую тобі, невідомий хакере мого друга Сумо!

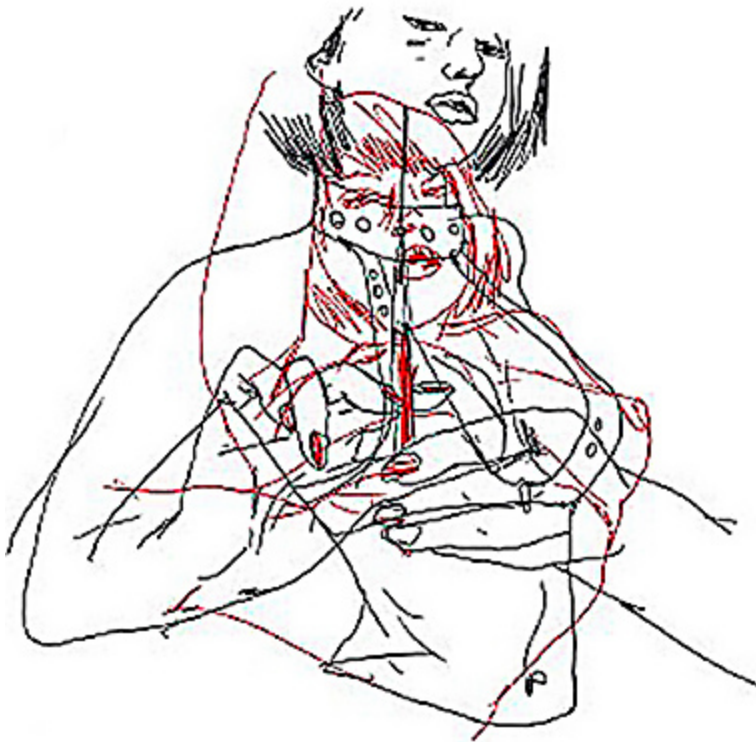
– Орден може бути причетним і до нового проєкту Саула, – припускає Харон.

– Можливо.

– Цікаво, цікаво... – Він продовжує ходити, жмакаючи свою бороду. – Уся ця інформація про Саула Гааді дещо прояснює. Під час зустрічі з креативним директором промацай, чи має він щось спільне з цими «Синами неба». Зрозуміло, не напряду. І взагалі, одразу повідомляй мені все, що тобі видасться незвичним. Схоже, там усе серйозніше, ніж я гадав.

У цей час йому телефонують. Відповівши на дзвінок, він виходить із кімнати. Чую, як він вовтузиться із дверними замками. Старий повертається в супроводі молодого азійки, національність якої я не зміг визначити. Вона була одягнена так, немов щойно повернулася зі зльоту байкерів. Ні слова не кажучи, дівчина кидає шкіряну куртку на диван і виймає з сумочки на поясі шприц і гумові рукавички. Здається, зараз я дізнаюся справжню причину терміновості цієї зустрічі.

– Лінн візьме у тебе кров на аналіз. Нам потрібно дізнатися, що в тебе ввели на співбесіді.

Я киваю, засукуючи рукав, а Харон іде від нас, щоб зварити ще кави. Поки моя кров наповнює шприц, роздивляюся «медсестру». Коротка стрижка, тонкі риси обличчя з акуратним прямим носом і високими вилицями, зосереджений погляд, світла шкіра, гострі груди, що прориваються крізь білу майку.

Якось я розумію, що скоро ми опинимося в одному ліжку. І вона, схоже, це теж знає.

Одкровення про світ без бажань і уподобань, яке я пережив на співбесіді в «Транс-Реаліті», не відпускало. Я погано спав цієї ночі – кидався, ніби в маренні, не в змозі відрізнити обривки сну від реальності. Прокинувся геть виснаженим і тут, дуже до речі, згадав, що попереду – два вихідні. І мене потягнуло до Золтленда. Моє місце сили кликало мене.

У кожної людини є місце, де вона почувається максимально комфортно. Зазвичай це те місце, де довелося відчувати абсолютне, нічим не затьмарене щастя. Як правило, ми опиняємося в такому місці лише кілька разів за все своє життя, інакше воно втратить силу. Мій Золтленд розташований у непальському селищі Нагаркот, куди мене майже випадково занесло кілька років тому.

У ту подорож я вирушив сам і мав чіткий план. У мене два тижні. Днів три-чотири я витрачу на огляд уже бачених, але злегка призабутих пам'яток у долині Катманду: головні ступи, королівський палац, а також навколишні міста-райони з поетичними назвами на кшталт «Бхактапур». Ну, а після цього – геть із долини, заповненої смогом і людьми, у гори, а там побачимо. З усіх гірських курортів, розташованих неподалік від Катманду, я обрав Нагаркот – завдяки його назві, схожій на звук, із яким жменька камінців скочується схилом гори. Так, я не помилюся з рішенням: це стало одразу зрозуміло, щойно водій заїхав до селища за три години петляння гірськими шляхами.

Селище як селище, не сказати щоб дуже процвітаюче. Повз бамбукову будку кафе троє місцевих панночок у пурпурових шатах несли величезні в'язанки хмизу. Але обідати й полювати на колоритні кадри – потім, а зараз треба знайти готель. Я йшов, куди несли мене ноги, і невдовзі опинився біля готелю з нехитрою назвою «Грін Хаус». Колись зелена двоповерхова будівля стояла саме на краю гори. Я зайшов усередину, і мені показали номер на

верхньому поверсі. Кімната була аскетичною, але й коштувала смішних грошей. Однак коли непальський хлопчина, який привів мене сюди, відсунув фіранку, я завмер, побачивши величезні вікна на всю стіну і ще одні двері, що ведуть на терасу.

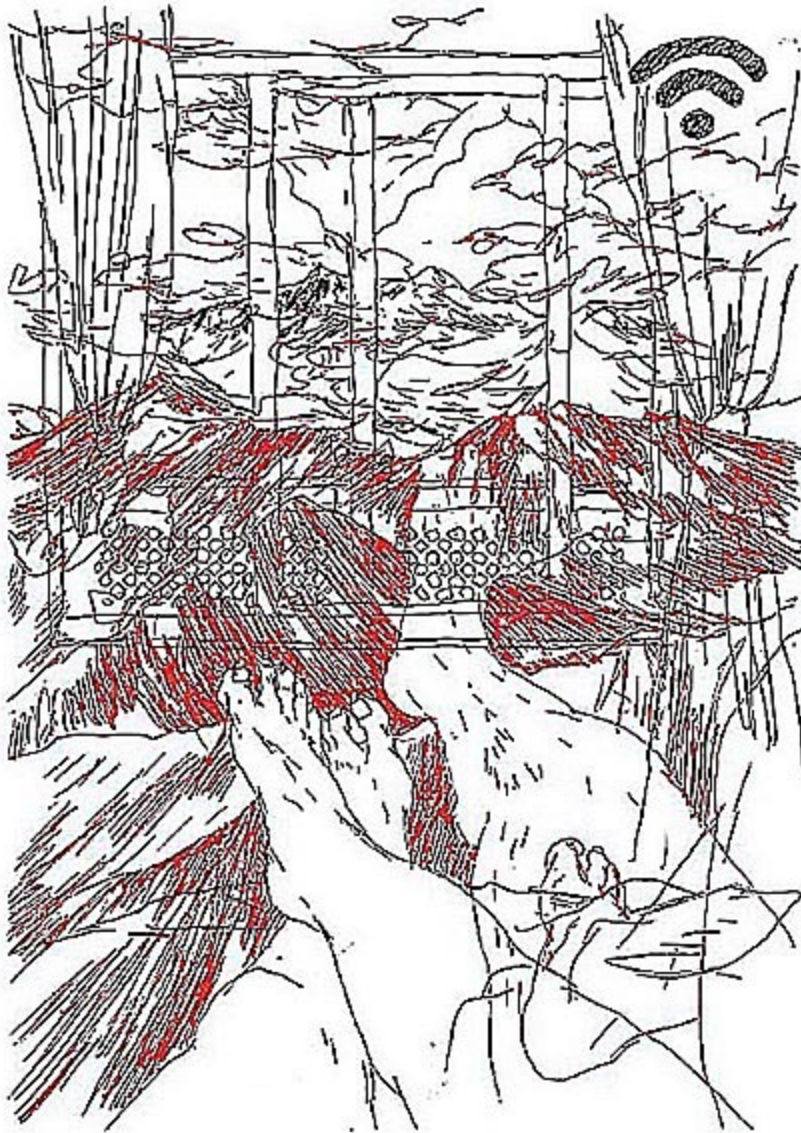
У цей момент мені стало зрозуміло, що решту днів, відведених на подорож, я проведу саме тут, насолоджуючись видом із тераси. Я міг заприсягтися чим завгодно, що мені ніколи не набридне милуватися цими зеленими долинами й величними горами, що дихають спокоєм і смиренністю. Над головою, ні, на рівні обличчя, текли повільні хмари. Трохи вище шугали орли, передаючи одне одному вахту ледь помітним дотиком крил. У найчистішому повітрі панував аромат квітів і трав. Кава з молоком, чай із лаймом, а також інші замовлення з меню приносили мені сюди, на терасу. Доступу до мережі не було, і слава Богу.

Не дивно, що саме там я почав малювати, переносячи на рисовий папір усе, що траплялося мені на очі: зелені пагорби зі східчастими грядками, зарості бамбуку, Гімалайське пасмо, Еверест, що поблискував снігами й нагадував багаторуких богів із пташиними головами, вирубаними з каменю, ступи, схожі на увіткнені в землю дзвіночки. І так усі десять днів... І про жодну хвилину, проведену там, на терасі, я не шкодую.

Відтоді я бував у Нагаркоті ще двічі, щоразу втрачаючи відчуття часу. В останній із візитів привіз із собою потужну вебкамеру, яку попросив установити на терасі «Грін Хауса», де на той час уже з'явилася мережа. Тепер я мав можливість милуватися панорамою Золтленду в будь-який момент, коли мені цього захочеться.

Ось і зараз, дочитавши книжку про алхіміків і підступившись до щойно завантаженої про суфіїв, краєм ока я поглядаю на монітор із прямою трансляцією з Нагаркота. Під час минулорічного землетрусу камера трохи зрушилася вбік, але «Грін Хаус» не постраждав. У мене тут пізній ранок, а в Непалі сонце щойно зійшло. У мене омлет на сніданок, а у мешканців Нагаркота – пельмені момо. У мене алхіміки та суфії в парчевих каптанах, а у них – голомозі ченці в бордових

рясах. Що довше я вчитуюсь у суфійські притчі, то ясніше стає, що різниця між суфізмом і буддизмом майже непомітна. І суфії, і буддисти прагнуть до звільнення від суєти. І ті й ті відкидають логіку на користь містичного пізнання. І ті й ті розмовляють химерною мовою метафор і алегорій.

Одна з притч особливо запала мені в душу. У понеділок уранці, коли я вирушаю до «Транс-Реаліті» на таксі, прослуховую цю історію кілька разів. У притчі розповідалося про річку, яка на своєму шляху

зустріла пустелю. Річка спробувала перетнути її, але відчула, що її вода грузне в піску, і якщо вона рухатиметься далі, то вичерпається. Мудрець порадив річці перетнути бархани разом із вітром, який підхопить воду, перенесе її на своїх крилах, а потім дасть їй змогу знову впасти на землю. Спочатку річка не повірила в те, що це можливо, і, відмовившись, промовила: «Але ж тоді я перестану бути собою». Мудрець відповів їй: «Якщо ти не довіришся вітрові, то перетворишся на смердючу калюжу. Ти не залишишся колишньою в будь-якому разі – довірившись вітрові або не довіряючи йому». Тоді річка за допомогою вітру піднялася в повітря, здолала пустелю, випала дощем і знову стала річкою – так вона пізнала свою справжню сутність. Якщо ця притча не розповідає про трансформацію матерії в дух і назад – адже саме цю думку намагалися донести суфії й алхіміки, – то я нічого не розумію.

Що ж таке вітер у цьому разі – так і залишається для мене загадкою.

Коли я підходжу до хмарочоса «Транс-Реаліті», приходить повідомлення від Харона.

«Це не ЛСД. Намагаємося встановити, що саме. Будь обережний із тим, що кладеш собі в рот. Напиши після зустрічі».

«Довбані алхіміки», – вимовляю я подумки і заходжу до будинку.

Біля рецепції на мене вже чекає мій учорашній знайомий Марк. Разом ми піднімаємося на двадцять п'ятий поверх. Двері ліфта відчиняються, і ми виходимо на килим, прикрашений хвилястим візерунком, який вкриває простору залу. Придивившись до візерунка, я помічаю, що це не просто хвилясті лінії, а зображення очей, які з'єднуються одне з одним.

– Тобі туди, – вказує він на непримітні двері зі світлого дерева в глибині залу. – Коли закінчите, я чекатиму тут.

Не встигаю я відповісти, як Марк зникає в кабіні ліфта, і я залишаюся на самоті. Ані секретарів, ані охорони, ані решти співробітників. Судячи з тиші, що оточує мене, на поверсі навряд чи перебуває багато люду, який сховався за дверима кабінетів. Можливо, ми тут лише удвох – Паоло Рамбан і я. Ступаючи «окатим» килимом, я прямую до його кабінету і, постукавши, штовхаю двері.

Кабінет Рамбана порожній. Не тільки в тому сенсі, що господаря немає на місці: тут майже немає меблів. Вікно на всю стіну, за яким над парканом із хмарочосів пролітає трійця літаків, котрі рвонули в різні боки. Стіни і стеля пофарбовані в світло-бежевий, на підлозі – той самий психоделічний килим. У центрі просторого кабінету – прямокутний стіл із бежевого пластику, на столі немає ані комп'ютера, ані стосів паперу – нічого. Біля столу, одне навпроти одного – два крісла, оббиті шкірою та обрамлені металом. На одному з них я помічаю аркушик паперу. Трохи повагавшись, беру його в руки й читаю: «Любий Золтане! Я буду незабаром. Якщо

захочете чогось випити, бар міститься за панеллю з логотипом корпорації. Ваш Паоло».

Я знаходжу потрібну панель на стіні, але вчасно згадую про рекомендації дотримуватися обережності. Бар, проте, досить різноманітний, але робота є робота: від випивки краще утриматися. Я роздратовано опускаюся в крісло й ховаю записку в кишеню. Можливо, Харон захоче провести графологічну експертизу почерку Рамбана.

Уся інформація, яку я встиг нарити про Паоло Рамбана, належала до періоду, що передував його роботі в корпорації. У минулому відомий модельєр, десять років тому він пішов зі світу моди, пояснивши своє рішення зміною життєвих пріоритетів. Потім він очолював благодійний фонд, який боровся з анорексією, а потім і зовсім зник із радарів.

Чекаючи на креативного директора «Транс-Реаліті», роздивляюся інсталяцію, встановлену біля однієї зі стін, – іще один предмет у кабінеті крім столу та крісел. Точніше, три предмети. Інсталяція являє собою три великі скляні бокси, усередині них містяться три брили льоду, на які невідомо звідки проєктується закільцьоване відео. Усі три сюжети пов'язані між собою одним героєм, обличчя якого здебільшого розмите, але іноді на крижаних зламах проступають окремі риси, щоправда, скласти з них портрет мені не вдається.

На тому крижаному екрані, що ліворуч, герой сидить у позі лотоса, заплющивши очі й зімкнувши руки біля паху – камера неквапливо облітає навколо нього, змушуючи фігуру в кадрі обертатися. Зображення на екрані посередині: та сама людина, що танцює химерний танець, – вона високо підкидає коліна, у той час як її руки то злітають догори, то спадають униз. У цьому танці є щось індійське, а кілька фаз, які одночасно видно в кадрі, додають танцюристу схожості з багаторуким індуїстським богом. На третьому екрані зображення більш хитромудре: герой спочатку розпадається на сотні

однакових фігур, а потім усі фігури збираються в одну, і коли це возз'єднання відбувається, на лобі фігури яскраво спалахує третє око, що дивиться на глядача, тобто на мене, водночас і з цікавістю, і з жалем.

– Ви любите відеоарт? – чую високий чоловічий голос у себе за спиною.

Обернувшись, я бачу Паоло Рамбана, який нечутно увійшов до кабінету. Років шістдесяти з лишком, невисокого зросту, з крупними рисами обличчя й бронзовою доглянутою шкірою. Він не просто стояв – він позував, погладжуючи рукою з двома перськими свою борідку-готі й зарозуміло вивчаючи мене крізь окуляри з черепаховою оправою.

Паоло був насправду вражаючим видовищем. Костюм темно-попелястого відтінку, із золотим гаптуванням уздовж рукава, високий комір сорочки, що прикриває все горло, яке обхопила строката краватка, заколота діамантовою брошкою. З-під укорочених за останньою модою штанів виглядали напівчоботи на високих підборах із зеленої крокодилячої шкіри. Запах його парфуму був досить насиченим і одразу ж наповнив кабінет атмосферою розкошів та високої моди.

Я підводжуся з крісла й тисну його руку – м'який потиск, який він швидко перериває і театральним жестом указує мені на моє місце. Сідаю.

Рамбан сідає навпроти, закинувши ногу на ногу, і з хвилину дивиться кудись над моєю головою. Терпляче чекаю продовження.

– Отже, Золтане... – Він говорить повільно, розтягуючи слова, ніби знає величезну ціну кожного. – Я чув, ви блискуче пройшли перший етап співбесіди. Дуже радий за вас.

– А можна запитання, пане Рамбан?

– Просто Паоло.

– Гаразд. Паоло, хто автор цієї приголомшливої інсталяції?

Рамбан здіймає брову. Він явно чекав іншого. Щось про кислоту або медитацію, або порожній конверт. Але ще під час своїх художніх

медитацій у Нагаркоті я прийняв рішення, що в моменти перебування всередині корпорації «довірятимуся вітру», що й продемонстрував щойно Рамбану. Здається, йому це сподобалося. Він дозволив собі напівпосмішку і нагородив мене ввічливим кивком голови.

– Це моє творіння.

– Серйозно?

– Ну, певно ж. Я очолюю креативний відділ величезної медіакорпорації. Відеоарт – цілком закономірне хобі в моєму випадку.

Запановує невелика пауза, Рамбан знову дивиться кудись над мою головою, ніби забувши про мене. За кілька хвилин він знімає окуляри і втомлено тре перенісся.

– А тепер, якщо дозволите, Золтане, я поставлю вам кілька запитань.

Я одразу ж відновлюю в пам'яті своє липове CV, але, як згодом з'ясовується, мені ця інформація не знадобиться.

– Як ви вважаєте, Золтане, чому одні люди домагаються в житті успіху, а інші – ні?

– Гадаю, ідеться одразу про кілька факторів: спадковість, властивості характеру, талант, урешті-решт.

– Зрозуміло, – киває він, ставлячи окуляри назад. – Але є дещо важливіше. Просто одні люди хочуть цього, а інші не хочуть.

– Хіба не всі люди хочуть бути багатими і знаменитими? – Я не можу зрозуміти, до чого він веде.

Рамбан відмахується від мого запитання, продовжуючи своїм фірмовим знудженим тоном.

– Гроші та влада – це лише інструмент.

– Інструмент для чого? – не вгамовуюся я.

– Для створення реальностей. Тих реальностей, у яких нам подобається жити.

– Ви використовуєте слово «реальність» у мно-жині...

– Так і є. Було б нудно жити лише в одній реальності, чи не так? Наша розмова – це одна з реальностей. Коли розмова завершиться, почнеться інша реальність – і для вас, і для мене. Однак правда в тому, що ми самі створюємо ці реальності, але багатьом людям, майже всім, здається, що реальність, до якої вони належать, – це даність, зумовленість і незмінність. Ви розумієте, про що я?

– Здається, так.

Паоло Рамбан підводиться зі свого місця, я стежу за його переміщеннями, повертаючись разом із кріслом.

– Можливо, вам знайома алегорія, вигадана Платоном, – про людей, замкнених у печері.

Уважаю за краще нічого не відповідати.

– Я вам нагадаю, Золтане. Платон стверджував, що звичайна людина нагадує бранця, який сидить на підлозі печери зі скутими руками і ногами. Він сидить спиною до виходу з печери, і все, що він бачить, – тіні від предметів, які рухаються у нього за спиною. Не в силі обернутися, він вважає ці тіні єдиною можливою реальністю і не припускає думки, що існує щось іще. Якби Платон жив у наш час, мабуть, він порівняв би телебачення з фокусником, який, пробравшись до печери і стоячи за спиною у бранця, проєктує на стіну перед ним різні фігури – привабливі чи огидні, витончені чи примітивні. Спостерігаючи за цією грою тіней, ви можете подумати, що вона сповнена змісту, однак це лише тіні, ілюзії, фікція. Так от, у якийсь момент нам у корпорації набридло продюсувати театр тіней – ми маємо намір зняти з бранця кайдани і вивести його з печери назовні...

– Благородна місія! – дозволяю я собі зауваження.

– Тут ідеться не про благородство, – відповідає Рамбан. – Нам просто незатишно в печері. Саме тому, що мені подобається конструювати реальності, я і став свого часу займатися модою. І саме тому припинив займатися нею. Якоїсь миті я зрозумів, що мода – надто примітивний інструмент. Скажімо так, це павине перо, що

лоскоче вухо, а нам у корпорації потрібний лазерний скальпель, що розкриває череп.

Рамбан підходить до бару в стіні, бере в руки карафку з водою, пропонує мені, я відмовляюся. Зі склянкою в руках він сідає на край столу просто переді мною і промовляє:

– Якби вам довелося розробляти піар-стратегію для нової релігії, з чого б ви почали?

– Це алегорія? – питаю я, не вірячи своїм вухам.

– Багато чого з того, що ми робимо, можна передати лише мовою метафор.

– Релігія – це набір містичних знань, які пристосовано для певної географічної зони. Вони розв'язують екзистенційні завдання: що буде після, у чому сенс буття, яким є наше призначення...

– І? – Паоло явно занудьгував від мого красномовства.

– Будь-яке спілкування з богами передбачає жертвоприношення. Або як мінімум підношення. Тому я б пішов перевіреним шляхом. Обрав би обличчя бренду, створив йому відповідне паблісіті. А потім – розіп'яв би його.

– Ефект жертви давно вже не працює, ми проводили дослідження, – відмахується Рамбан. – Людям тепер складно концентрувати свою увагу більш ніж на добу, вони забудуть вашого месію наступного дня. Я б хотів отримувати від вас більш оригінальні рішення.

– Залежить від того, який показник піар-кампанії вважати успішним. Навіть зірки-одноденки добре продаються.

– Новий ринок, який ми маємо намір завоювати, вимірюють не грошми. Його вимірюють душами людей.

– Звучить загадково.

– Буде час і для конкретики, – обриває мене Рамбан.

Він кидає погляд на свій годинник, циферблатом якого швидко проносяться якісь золотаві символи. Лесть помітно здіймає брову – ознака легкого роздратування, яка від мене не сховалася, – потім підводиться. Я вирішую, що аудієнція добігає кінця. Гарячково

міркую, як урятувати ситуацію. Мені очевидно, що я не справив на Рамбана належного враження. Однак він не вказує мені на двері, а дивиться просто в очі, можливо, уперше за нашу зустріч.

– Знаєте, Золтане, мені вас наполегливо рекомендували... Що ж, подивимося. У будь-якому разі, щоб затвердити вашу кандидатуру, я маю провести з вами один невеликий тест.

Приймати я тут більше нічого не буду – кажу я собі.

– Що вам відомо про дзен-буддистські коани? – вимовляє мій співрозмовник.

Що далі, то важче.

– Це завдання, що здаються нездійсненними і які вчителі дзен давали своїм учням, – відповідаю я. – Продемонструвати ляскання однієї долоні, знайти те, що міститься на північ від Північного полюса, і так далі.

– Абсолютно правильно. Хоч я і не вчитель, а ви поки що не мій учень, але все ж таки... Ви маєте зупинити цей літак.

Він указує в бік вікна, де літачок завбільшки з малярійного комара неквапом рухається в просторі між двома хмарочосами. Я одразу ж згадую японського ченця, якому вчитель дав завдання зупинити потяг. Для ченця все закінчилося сумно – не знайшовши іншого рішення, він кинувся під потяг, і вчитель вважав, що монах формально впорався. Переводжу погляд із вікна на Рамбана. Той спостерігає за мною з ледь помітним скепсисом, але серйозно. Я розумію, що він зовсім не жартує – ба більше, не залишає мені часу на роздуми. Треба діяти!

Я зриваюся на ноги, відриваю своє крісло від підлоги і з розмаху шпурляю його у вікно. Хромована хрестовина врізається в скло, і воно одразу ж укривається найтоншою павутиною тріщин, за якою неможливо розгледіти ані міста, ані літака над ним. Потім обертаюся до Паоло, готовий до будь-якої реакції.

Паоло застиг, явно спантеличений. Він дивиться на вікно, переводить погляд на мене, і я вперше бачу на його обличчі відтінок

цікавості. Не може бути! Він кидає погляд на свій годинник і нагороджує мене білозубою усмішкою, театральнo жестикулюючи.

– Браво, Золтане! Ви впоралися із завданням.

– Справді?

– Очевидно. Мені здається, ви не безнадійні, мій любий.

– Дякую...

– Що ж, приходьте завтра о десятій, щоб Марк устиг усе вам показати і познайомити з ключовими особами компанії.

– Звісно, буду о десятій, – обіцяю я, потискаючи на прощання його мляву руку.

– І ще дещо... – вимовляє Рамбан. Цього разу він не випускає моєї руки зі своєї і свердлить мене поглядом крізь свої модні окуляри. – Записка, яку я залишив тут перед вашим приходом, – віддайте її мені. У лівій кишені штанів, якщо не помиляюся?

0011

Коли я повідомляю Харону, що мене прийняли на роботу, старий нетямиться від щастя. Із такої нагоди у нього є для мене подарунок, який він передасть через Лінн – екзотичну байкершу, яка брала в мене кров на аналіз. Розмову з Рамбаном вирішую переказати йому пізніше – нехай спочатку перекаже мені аванс.

Поки чекаю на кур'єрку, намагаюся усвідомити те, що сказав Рамбан. Нова релігія? Чи говорив він бодай трохи серйозно, чи просто хотів перевірити новачка? Хоча чому б і ні? Церкви давно перетворилися на корпорації – адже може статися й навпаки? Попит на духовне зараз високий, як ніколи. А пропозиція? Храми стали туристичними пам'ятками. Релігійні символи – принтами на футболках. Універсальні автоцеркви перетворили віру на духовний фастфуд. Складно вигадати більш вдалий момент для виведення на ринок нової релігії.

Але все спрацює лише в тому випадку, якщо це буде справді крутий продукт. Не черговий психотренінг для інфантилів або секта для самотніх невдах, а щось по-справжньому нове, сучасне й зачіпливе. Що ж таке вони могли вигадати?

Коли Лінн приїжджає до мене додому ввечері того ж дня, виявляється, що вона і є обіцяним подарунком. Перш ніж вирушити до ліжка, ми закидаємося кількома пігулками з її фармацевтичної сумочки, і мені мало не зриває дах від насолоди. Складно відокремити дію стимуляторів від тілесної хімії, та й не треба. Мені просто хочеться заповнити її собою, вдихати запах її тіла, ловити подих, здригатися від кожного дотику, бути грубим і ніжним водночас. Коли за кілька годин я закінчую досліджувати її тіло, вкрите татуюваннями, вона спритно вдягається і, перш ніж піти, ставить на тумбочку біля ліжка три слоїки з пігулками.

– Бос просив передати, – пояснює вона. – Це – щоб як слід виспатися. Приймеш сьогодні. Це – для концентрації уваги.

Приймеш завтра вранці. Це – щоб опанувати себе у стресовій ситуації. Приймати по одній штуці не частіше разу на день.

– Що в них?

– Ніякої хімії, тільки натуральні компоненти, новітня розробка. – Здається, вона знущається з мене, зображуючи ведучу телемагазину. Я демонстративно скидаю слоїки в шухляду тумбочки. Байдуже знизавши плечима, Лінн прямує до дверей, але я зупиняю її.

– Ти давно працюєш на Харона?

– Достатньо, – ухильно відповідає вона.

– Дивно, що ми не зустрічалися раніше. Мені здавалося, я знаю всіх його помічників.

– Нічого дивного, – обриває вона. – Не засмічуй голову непотрібними речами.

Мені не хочеться, щоб вона йшла так швидко, але, схоже, вона не налаштована на балаканину.

– Коли ми побачимося знову? – питаю я.

– Золтане, ти поводишся як дівчисько, – усміхається вона.

Дідько, вона має рацію. Секс, нехай навіть під стимуляторами, – занадто мало, щоб прив'язатися до практично незнайомої людини.

– Зберися, приятелю, – кидає вона, затримавшись у дверях. – Завтра в тебе важливий день.

Уже за хвилину я чую, як за нею зачиняються двері ліфта. Усе ж таки дістаю з тумбочки пігулки і, закинувши одну в рот, засинаю сном праведника.

Мені сняться кольорові сні, дія яких відбувається на фермі з розведення метеликів. Піднявшись на груди поваленого демона з обличчям, закритим маскою гірськолижника, я танцюю руйнівний танець Шиви. Від кожного руху моїх численних рук із неба падають літаки, і тільки метеликам, які літають навколо, я не завдаю жодної шкоди.

Наступного дня, у вівторок, я прибуваю до «Транс-Реаліті». На годиннику за п'ять хвилин десята. Морда кунсівського Міккі Мауса здається мені надзвичайно доброзичливою, охоронці на рецепції – заподаєливими правоохоронцями, покликаними убезпечити мене, а Марк, який бовваніє біля ліфта, – старим другом, якому я щиро радий. Якщо це ефект пігулок для концентрації уваги, одну з яких я все ж прийняв після сніданку, то треба буде вимагати від моєї «медсестри» ще кілька упаковок. Тим часом Марк починає екскурсію, мета якої – познайомити мене з усіма департаментами корпорації. Ми починаємо подорож із п'ятого поверху, де розташований Департамент безпеки.

– Паоло доручив познайомити тебе з ключовими фігурами корпорації, головами департаментів – вони ж акціонери, – весело торохкотить Марк. – Не факт, що всі вони опиняться на місці, і не факт, що зможуть нас прийняти. У будь-якому разі, ти маєш знати, що всі акціонери – люди досить ексцентричні. Ну, в хорошому сенсі. Я теж проходив цей шлях рік тому і, зізнаюся, це було дуже вражаюче.

Марк уже не здається таким гордовитим, як минулого разу. Зрозуміло, він ще не розглядає мене як рівного, але принаймні в його очах я піднявся на сходинку вище. Щоб привернути його більше, напускаю на себе трохи манірності. Звичайно, його ґей-радар це не обманює, але збити з пантелику може. Щоб підсилити ефект, називаю серед своїх улюблених місць у місті кілька ґей-клубів, поки ми балакаємо дорогою. У міру того як ми просуваємося вгору поверхами, я дедалі виразніше розумію, що слова Марка щодо екстравагантності тутешніх співробітників – не порожній звук.

Глава Департаменту безпеки, швед Ігґі Бьольверк, виявився високим широкоплечим здорованем років п'ятдесяти з чорною пов'язкою на лівому оці й важкою тростиною, що була більше схожа

на посох і на яку він спирався під час ходьби. Його зовнішність була неймовірно картинною, неначе запозиченою зі скандинавського епосу. На додачу до всього, просто в його кабінеті стояла величезна клітка з двома воронами.

– Це Хугін і Мунін, – пояснив швед, перехопивши мій здивований погляд. – Хугін – винятково розумне створіння, а Мунін надзвичайно злопам'ятний. Не сунь до них пальці, якщо не хочеш, щоб вони їх відрубали.

Обговоривши з Іггі особливості поведінки його крилатих підопічних, ми проїхали до Фінансового департаменту, де я познайомився з його керівником на ім'я Фо Ці. Неймовірно товстий китаєць зустрів нас широчезною посмішкою, будучи роздягненим до пояса: його неосяжні груди каскадом звисали на такі самі величезні боки, й усе це коливалося в унісон із кулястим черевом, до якого він радо притиснув спочатку Марка, а потім мене.

– Вибачте за мій вигляд, – сказав Фо Ці, анітрохи не зніяковівши. – Я виконував гімнастичні вправи.

Покинути кабінет пана Фо ми змогли тільки за годину, коли вислухали десяток сміховинних історій про бар'єри в комунікації між китайцями та європейцями, помилувалися фотографіями його п'яťох дітей і випили щонайменше літр зеленого чаю.

Наступним на черзі був Юридичний департамент, де Марко познайомив мене з головним юристом корпорації – латвійською матроною на ім'я Августа Юстас. Як мені здалося, вона одразу ж запала на мене. Мабуть, якби ця енергійна білява дама була років на десять молодшою і важила на десять кілограмів менше, я із задоволенням закрутив би з нею службовий роман. Але зараз вирішив обмежитися легким фліртом під час дегустації ризького бальзаму.

Наступним на черзі було знайомство з керівником Департаменту персоналу – похмурим індійцем Давендранатом Чопрою. Пославшись на заклопотаність, пан Чопра передоручив нас своїй секретарці, яка розважала нас у приймальні, поки її шеф

громоподібним голосом шпетив когось за дубовими дверима кабінету.

Цей калейдоскоп знайомств, включно з пересуванням ліфтом, прогулянки нескінченними коридорами й очікування у приймальнях, забрав майже весь день, до кінця якого Марк, як не приндився, мав досить утомлений вигляд.

– Залишилося ще два департаменти. Перший – Технічний, але туди стажистів не допускають. Другий – Креативний департамент, яким керує Рамбан. У ньому ти й працюватимеш, – повідомляє він, поки ми набираємо воду з кулера. – Якщо, звісно, пройдеш третій тест.

– Який третій тест? – перепитую я.

– Наскільки я знаю, два ступені ти вже пройшов. Третій же забере деякий час. – Марк загадково посміхнувся. – Як тобі наші боси?

– Дуже примітні персонажі, як ти й казав.

– Що скажш про Фо Ці?

– Найменше він схожий на фінансиста – я б скоріше прийняв його за буддистського майстра.

– Можливо, тому що він не фінансист у класичному розумінні цього слова. Акумуляція грошових потоків не є самоціллю корпорації – ти сам згодом це зрозумієш. Гроші для нас – це кров, яка має текти жилами, щоб організм функціонував.

– У контексті великого бізнесу звучить несподівано.

– Знаєш, люди часто повторюють, що гроші не головне. І завжди це звучить нещиро, – посміхнувся Марк. – Просто одні кажуть це тому, що грошей у них немає, а інші – тому що грошей у них забагато.

Я зізнався собі, що Марк, котрого я спочатку недооцінив, виявився зовсім не таким простим.

– А що скажеш про Юридичний департамент? – поцікавився я.

– Августа і її сторожові юристи залагоджують усі проблеми, пов'язані з легалізацією нашого бізнесу. Корпорація діє, скажімо так, в інноваційній сфері, для якої ще не прописано законодавчої бази.

Тож, сам розумієш, роботи у них вистачає. До речі, Авґуста – досить мила людина, якщо її не дратувати. Не можу сказати того самого про Бьольверка та Чопру. Але гадаю, ти сам у всьому розберешся під час стажування.

– Що ж, дякую за екскурсію! – Я поплескую свого нового приятеля по плечу.

– І ще дещо. – Марк іде за мною в напрямку до ліфта. – Завтра о дев'ятій вечора я влаштовую невелику вечірку у себе вдома. Приходь – зможеш познайомитися з колегами у неформальній обстановці. Скину тобі адресу.

– Дуже добре! – відповідаю я. Він тисне мені руку, й наші долоні стикаються трохи довше, ніж того вимагає корпоративний етикет.

Усе складається підозріло вдало. Порівняно легкий вступ на роботу, знайомство з першими особами й одразу ж запрошення на неформальний корпоратив. Хоча, можливо, «підозріло» – зайве слово, і просто я такий охріnezний красень і розумаха. Особисто мене ця версія наразі цілком улаштовує.

Щовівторка – вечір покеру. Точніше, спочатку це була субота. Раніше ми з хлопцями збиралися щосуботи в іспанському ресторанчику з грайливою назвою PUTA, їли паелью, базікали й перекидалися в карти. Однак із часом із днів відпочинку вихідні перетворилися на можливості для бізнес-нетворкінгу, і для друзів удавалося жертвувати тільки звичайним буденним вечором.

Хлопці – це троє моїх друзів. Аксель, із яким ми живемо в одному хмарочосі, його молодший брат Тім і наш четвертий мушкетер, якому найкраще пасувала б роль Портоса – телепень Сі-Джей на прізвисько Сумо (про нього я вже згадував). На відміну від інших друзів, яких я завів уже після повернення із США, Сумо єдиний, кого я знаю зі свого вуличного дитинства. Через це бачити його в нашій компанії трохи дивно, адже Аксель працює управляючим модного бутика, а Тім – клубний промоутер.

Сумо ж віртуозно поєднує професії сутенера, дрібного афериста й продавця нелегальних товарів, здебільшого напівлегальних гаджетів. Я дорожив Сумо, сам не знаю чому. Не тільки як корисним контактом, але і як людиною. Мабуть, він єдиний, кого я міг узагалі назвати своїм другом.

Щодо мене, то я в нашій компанії проходжу просто як кар'єрист – про моє гендлювання з Хароном не варто знати навіть близьким друзям. Хіба що Сумо може про щось здогадуватися, оскільки іноді допомагає мені з добуванням інформації.

У моєму блокноті накопичилося вже кілька десятків їхніх портретів. Бездоганно поголений гостроносий череп Акселя. Фізіономія Тіма, схожа на писок мопса, з приплюснутим носом і вічно піднятими вгору бровами. А також масивна пика Сумо з набряклими щоками, спадистим чолом і важким підборіддям.

Я обзавівся друзями «свого кола» спеціально, щоб не скидатися на соціопата. Потягу до спілкування я не відчував ніколи: надто мало

спільного бачив між собою і людьми, які мене оточують. Усі вони намагалися якось виокремитися з натовпу. Я ж, навпаки, насолоджувався своєю безликістю, що давала мені можливість бути уважним спостерігачем. За кілька років, уже після возз'єднання з Хароном, ці друзі стали в нагоді. Перевіряльники з різних компаній і державних органів виявляли мене в оточенні оптимістичних бовдурів і записували до своїх звітів «стабільні відносини з невеликим колом друзів, соціально адаптований». Саме Сумо надавав моїй компанії реалізму, час від часу відволікаючи на себе увагу нишпором. Особливо тих, які працювали на копів. Що мені й треба було: залишатися на видноті й бути невидимим – запорука успіху корпоративного шпигуна.

Отже, вечір покера щовівторка – ця традиція з'явилася в нас років зо три тому. Щоправда, дедалі частіше ми відкладали карти і розважалися грою у «вірю – не вірю». Правила прості: розповідаєш історію, яка сталася з тобою за останній тиждень – реальну чи уявну, – а інші намагаються вгадати, чи було це насправді. Хто вгадує рідше за інших, оплачує обід. Минулого разу цей привілей випав мені, але найчастіше розщедрюватися доводиться Тіму – надто вже він недовірливий.

Сьогодні першим свою історію нам розповідає Аксель. Усі його вигадки схожі одна на одну, немов епізоди серіалу. Стандартна локація – примірочна кабінка бутика, дійові особи – пустотливі дівулі. Цього разу йшлося про одну сексапільну панночку, яка припхалася на примірку зі свіжонафарбованими нігтями. Акселю, який у цей час вдало опинився в торговому залі, довелося зайти з нею в примірочну кабінку, щоб власноруч роздягнути клієнтку, натягнути на неї відверту сукню, а потім знову роздягнути й одягнути. Також у цій історії мав місце блискавичний мінет, яким модниця віддячила за надану їй увагу. За виразом облич слухачів, я зрозумів, що всі, так само як і я, сумніваються в імовірності цього епізоду. Ми пишемо свої варіанти – «вірю» чи «не вірю» – на

серветках і передаємо їх Акселю. Згідно з правилами гри, правильну відповідь ми дізнаємося, коли всі учасники розкажуть свої історії.

Тім вирішив повідати нам про те, як він організовував приїзд відомого японського ді-джея, у райдері якого, крім стандартних пунктів, зазначався цілий арсенал інтимних іграшок, набір стимуляторів, кайданки (обов'язково справжні), двоє незайманих дівчат і секс-робот. Із більшою частиною набору в Тіма все пройшло вдало. Він навіть зумів купити кайданки у знайомого копа й орендувати секс-робота на ім'я Лілі. А ось із незайманими довелося поморочитися. Як з'ясувалося, цнотливим дівчатам аж ніяк не кортить займатися проституцією, навіть якщо клієнт – усесвітньо відомий діджей. Тільки з допомогою знайомого власника модельного агентства Тіму вдалося розв'язати цю проблему.

Після медичного огляду миловиді діви були доставлені до номера японця перед його виступом у клубі. Аж раптом на виступ діджей не з'являється, на дзвінки не відповідає. Коли Тім проник до нього в номер, то виявив, що японця прикували до батареї. Діви ж зникли разом із особистими речами діджея, його грішми й навіть секс-роботом. Моєму другові особисто довелося розпилювати кайданки за допомогою ножівки, а вкрадені речі повернути так і не вдалося. Хіба що Лілі було виявлено наступного дня завдяки її GPS-передавачу – вона валялася на недобудованій станції надземного метро, пропонуючи бомжам секс за гроші.

Слово бере Сумо. Він розповідає нам історію, як купив в одного ділка велику партію VR-шоломів, і всі вони виявилися несправними. Коли Сумо вдалося вирахувати адресу ділка, він разом зі своїм помічником заявився туди за відсутності господаря й виявив там склад побутової техніки. Вони винесли звідти все найцінніше, включаючи один девайс, призначення якого Сумо довго не міг розгадати. За його словами, це була кругла штука завбільшки з яблуко, з невеликим отвором з одного боку і єдиною кнопкою – з іншого.

Новий господар ґаджета підозрював у ньому й запальничку, і вдосконалену заточувалку для олівців, й ароматизатор повітря. І ось одного разу він наважився засунути в отвір палець, одночасно натиснувши на кнопку. Його неначе струмом ударило! В один момент у голові у Сумо промайнули всі найприємніші миті, які були в його житті. Усе це тривало не більш як тридцять секунд, і в якийсь момент йому навіть здалося, ніби він помирає або вже помер. Сумо спробував активувати цей ґаджет знову, але той не подавав ознак життя. Чи то батарейка сіла, чи то картридж закінчився. А коли він розкрив цю штуку за допомогою ножа, з неї висипалася лише жменька чорного піску – ані дротів, ані мікросхем, нічого.

Настала моя черга розповідати дивовижну історію. Я повідав друзям про свою співбесіду за участю богів і застосуванням міцного наркотику. Певна річ, назву корпорації та обставини, що передували цьому іспиту, я приховав. Не дивно, що моїй історії, судячи з написів на серветках, ніхто не повірив – так само, як і історії Акселя. Що стосується викраденого сексробота, то «вірю» сказали ми з Сумо, але Тім зізнався, що він вигадав усе від початку до кінця. А ось історії про дивовижний ґаджет повірив я один, і яке ж було здивування моїх друзів, коли Сумо почав присягатися, що все це було насправді. Він так і не зумів переконати у своїй чесності Тіма й Акселя, з якими в результаті поділив рахунок за обід.

Коли ми вийшли з ресторанчика, Аксель із Тімом зупинили таксі, а Сумо почав чекати, поки його забере з собою один із його друзяк. Я морочився з навігатором, коли раптом він підійшов до моєї машини й жестом показав, щоб я опустив бічне скло.

– Послухай-но, адже я розповів чисту правду. Хочеш, покажу тобі якимось, що залишилося від цієї кулі?

– Я вірю, друже. Я ж так і проголосував – не пам'ятаєш?

– Дякую, братухо. Для мене це важливо. До речі, як тобі інформація, яку я тобі скинув? Придалася?

Щиро дякую йому за допомогу, на що Сумо відповідає, що краще б мені не заводитися з цим Ґааді, – про нього і його оточення кажуть,

що вони ті ще людожери, які вимагають цілковитої покори. Я киваю і від'їжджаю від ресторану. Устигаю побачити в дзеркалі, як поруч із Сумо зупиняється величезний чорний джип, і товстун зникає на задньому сидінні, помахавши мені на прощання рукою. Запізно, друже, я вже вляпався в цю справу по вуха.

Наступний день у «Транс-Реаліті» я проводжу у вивченні безлічі нудних циркулярів і посадових інструкцій, а також підписання цілого стосу договорів про нерозголошення. Ближче до вечора, перед вечіркою в Марка, телефоную своїй ніндзя-повії – байкерці Лінн. Вона приїжджає за пів години – ніби чекала на мій дзвінок. Швидкий секс. Блискавичний.

Розповівши їй про Марка і про вечірку, пропоную вирушити туди разом, а оскільки я маю намір набухатися, вирішуємо їхати на її мотоциклі. Перед виїздом я закидаюся двома пігулками – одна від стресу, друга для концентрації уваги – цікаво, як вони спрацюють разом.

Марко живе на іншому кінці міста, на вулиці Емеральд Гілл – район із розкішними резиденціями та мальовничими особняками. Ми дістаємося туди дуже швидко – чи то через швидкісне водіння моєї подружки, чи тому, що через пігулки починають згортатися простір і час. Лінн глушить мотор перед високими ворітьми, і до нас виходить охоронець, якому я повідомляю, що ми приїхали в гості до Марка. У списку виявляється тільки моє ім'я. Ми чекаємо.

За деякий час перед нами з'являється господар вечірки. Він одягнений у розхристану яскраву сорочку, лляні штани та сандалі. Волосся його розпатлане, щоки умазані губною помадою, а в руці він тримає келих із шампанським. Я знайомлю Марка з Лінн, яка вже встигла зняти шолом, але, як і раніше, сидить у сідлі мотоцикла.

– Послухай-но, Золтане, тут таке діло... – вимовляє Марко. – Забув тобі сказати: вечірка тільки для співробітників.

Я не встигаю нічого відповісти – мене випереджає Лінн:

– Немає проблем. Я заїду по тебе пізніше, Зете.

Вона рушає, а ми з Марком проходимо за ворота.

– Твоя подружка не образилася? – запитує він.

– Її складно образити.

Як на асистента креативного директора, мій новий приятель влаштувався mocno. Простора доглянута територія, двоповерховий особняк із лаконічним фасадом у скандинавському стилі. Біля нього – великий квадратний басейн, навколо якого тусуються чоловік із тридцять гостей. Упізнаю кілька знайомих: товстого Фо Ці з Фінансового департаменту, який розвалився в шезлонгу, і головного юриста корпорації, Авґусту, яка, помітивши мене, багатозначно підморгує поверх свого келиха. Ані Рамбана, ані Гааді серед гостей я не знаходжу. Марко виходить, щоб налити мені випити, і щасливо забуває про мене, розговорившись із двома дівчатами в яскравих сукнях. Заволодівши пляшкою віскі, залишеною на столику неподалік, наповнюю келих по вінця. Після цього беруся розглядати веселеньку компанію, користуючись тим, що на мене ніхто не звертає уваги.

Компашка біля басейну зібралася досить різношерста: і солідні чоловіки, і літні дамочки, й офісні старлетки, і молоді кар'єристи. Незважаючи на відмінності у віці та зовнішності, усі учасники тусовки як ніби зіплені з одного тіста – подібності в них набагато більше, ніж відмінностей. Однакові вирази облич, манера триматися, жестикулювати... Невже робота в одній корпорації здатна накласти такий відбиток? Чи чекає на мене таке саме форматування? Поки я розмірковую про це, встигаю допити перший келих. У той момент, коли наливаю другий, до мене підступає Авґуста Юстас.

- Роздивляєшся публіку? – цікавиться вона.
- Певна річ, адже нам разом працювати... Сподіваюся.
- Іще надивишся, – каже Авґуста, поправляючи кільце з діамантовим католицьким хрестиком.

Цей жест має привернути мою увагу до її декольте – так, власне, й виходить. Очільниці Юридичного департаменту добряче за сорок, але одразу видно, що вона доглядає за собою. До того ж, поза офісною обстановкою вона здається мені набагато привабливішою. Немовби відчувши флюїди, що виходять від мене, дама бере мене під руку, і ми робимо рандеву навколо басейну.

– Золтане, ти б, напевно, хотів, щоб я познайомила тебе з усіма? Якщо вже Марк цього не зробив, – каже вона.

– Уважаю за краще не квапити події, слухаючи вашої поради.

– Але з паном Фо, гадаю, ти вже бачився?

– Привіт, Золтане! – китаєць робить вигляд, що збирається підвестися з шезлонга, але, звісно ж, залишається на місці.

– Фо – справжній буддист, – пошепки повідомляє Авґуста. – Взагалі в корпорації лояльно ставляться до різних віросповідань.

– Це я вже зрозумів. – Я пригадую графіті із зображенням божественних посиденьок, що я побачив на стіні мітинг-руму.

– Містер Ці – економіст від Бога, – веде далі моя супутниця. – У Китаї йому пророкували посаду міністра економіки, але наш друг надав перевагу банківській сфері. А коли партія спробувала відтиснути його багатомільйонний бізнес, він був змушений утекти до вільної зони Сінгапуру, аж тут і нагодилося пропозиція від Саула. Я чула, що він зумів вивести з країни лише десятку частину своїх активів – достатньо, щоб стати ключовим акціонером, – а рештою поживилися партійні бонзи.

– А Іггі Бьольверк теж тут, на вечірці? – поцікавився я.

– Ні, наш Іггі уникає світських вечірок, – посміхнулася Авґуста. – До речі, ти знайомий із його історією?

Заперечно хитаю головою.

– Він служив фахівцем із держперевороту в європейських спецслужбах, а потім погорів на якомусь африканському проєкті, – повідомляє моя супутниця. – Проте згодом стало відомо, що він працював не лише зі спецслужбами, але й із приватними клієнтами. Тож репутація в Іггі тепер така, що краще йому з Сінгапуру не виїжджати. Повсюди – і в Європі, і в Азії, і в Америці – його з радістю засадили б років на сто.

– Цікаво! Виходить, пан Гааді зібрав у раді акціонерів корпорації «грішних ангелів»? – вирішив я її спровокувати.

– Гадаєш, мене це теж стосується? – стрепенулася вона. – Ну, ти й нахаба, Золтане! Хоча, знаєш, у твоїх словах є певна частка правди.

У цей момент до нас підрулює Марк, який має ще більш розпатланий вигляд, ніж раніше.

– Августо, ви не проти, якщо я на деякий час викраду вашого супутника? Хочу показати йому будинок.

– Тільки не забудь повернути його. – Перш ніж відпустити моє зап'ястя, дама досить міцно стискає його.

Будинок Марка всередині виявляється так само привабливим, як і зовні: багато світла, просторі кімнати, білі стіни, завішані крупноформатними чорно-білими фото, переважно естетське ню.

– Давно купив цей палац? – цікавлюся я, поки ми піднімаємося сходами.

– Та що ти, це не мій будинок. Корпорація орендувала його для вечірок, і мені, як головному патімейкеру, запропонували тут жити. Бачу, ти часу не гаєш, приятелю. Що цікавого дізнався від Августи?

– Нічого конкретного, – ухильно відповідаю я.

У цей час Марко помічає темно-синій кабриолет, що заїжджає на територію резиденції. За кермом сидить засмагла шатенка в білій блузці – її обличчя звідси я розгледіти не можу.

– Це Катрін, – поквапом вимовляє він, вибігаючи з тераси. – Я маю її зустріти.

Залишившись на самоті, я допиваю своє віскі й далі спостерігаю за тим, що відбувається внизу. Із появою шатенки публіка помітно пожвавлюється. Багато хто встає з насиджених місць, щоб привітатися з нею, решта просто привітно махають рукою з іншого боку басейну. Якщо з кимось на цій вечірці і потрібно обов'язково познайомитися, то саме з цією дівчиною. За лічені секунди вона стала буквально центром уваги.

– Ось ти де, Золтане! – чую я голос Августи у себе за спиною. – На кого ти там задивився?

– Хто це? – киваю на дівчину. – Якась знаменитість?

– Можна й так сказати. Доньку Саула не часто можна побачити на вечірках. Тож милуйся, поки є можливість.

Пані Юстас, судячи з блиску її очей, уже встигла ґрунтовно нажлуктитися. Утім, і я вже напідпитку. Вона спирається ліктями на огорожу так, щоб максимально відкрити свої груди.

– Золтане, милий, ти маєш дещо дізнатися про принципи корпорації.

– Що ж саме, Авґусто?

– Тут заохочуються дружні стосунки між співробітниками. – Із цими словами хтива дама кладе руку на мою матню, і я з подивом помічаю, що мій член устиг налитися кров'ю.

Ми вийшли з будинку до басейну – спочатку я, за кілька хвилин Авґуста. Катрін серед гостей не було, але, зважаючи на кабріолет на парковці, вона, як і раніше, тут. Тим часом вечірка встигла набрати обертів: музика лунала голосніше і бадьоріше, по периметру басейну запалили смолоскипи, а частина гостей уже щосили танцювала з келихами в руках. Багато хто плавав у воді – хто в купальних костюмах, а хто і в одязі. У центрі басейну подібно до невеликого острова, зависав Фо Ці, обдаровуючи всіх присутніх своєю прихильною усмішкою, і зграйка юних співробітниць у бікіні горнулася до його тіла, що розгойдувалося на воді. Хтось наповнив мій келих віскі, і я, замість того щоб сказати «мені вже годі», розправився з напоєм трьома ковтками.

Пігулки, алкоголь, приголомшлива музика – на мить мені здалося, що я втрачаю контроль над своїм тілом, і щоб не звалитися в басейн, сідаю в надувне крісло. «Було б викликати Лінн», – подумав я, але не встиг вийняти з кишені телефон: Марк, видершись на один зі столів, привернув увагу всіх присутніх вигуком «Гей, народе!». Із мікрофоном в одній руці і келихом вина в іншій він почав говорити:

– Я вирішив узяти слово зовсім не для того, щоб указати вам на двері.– У відповідь лунає дружний сміх. – Вечірка не завершується – скоріше, навпаки. Як ви знаєте, нашого боса, Саула Гааді, рідко можна помітити на подібних збіговиськах. Не тому, що його дратує наше товариство, – знову сміх, – а через його напружений графік. Однак Саул попросив мене переказати вам вітання і побажання

відірватися на повну. – Оплески, крики «є-є-є!» та «ура!». – Але це ще не все, любі друзі! Пан Гааді приготував спеціальний подарунок для кожного з вас! – Слово «кожного» Марко виділив особливим чином. – Гадаю, усі ви здогадуєтеся, про що йдеться... Отже, увага на екран!

Натовп знову заплoduвав, а я почав шукати очима екран, про який ішлося. За хвилину я помітив рух на фасаді будинку: з-під кроков з'явилися металеві панелі, що випромінюють дрібний водяний пил. Спиною до екрана і обличчям до публіки, що шаленіє від захвату, стоїть дочка Гааді, Катрін, – незворушна і злегка відсторонена. Цього разу мені вдалося роздивитись її: смаглява шкіра, мигдалеподібні карі очі, чітко окреслені губи – східна краса найвищого ґатунку. Вона схрестила руки перед собою, від чого її ідеально круглі груди під білосніжною блузкою злегка піднялися. На вказівному пальці мерехтить великий золотий перстень із темним каменем, у якому відбивається вогонь факела, що стояв неподалік. На мить наші погляди зустрічаються, і мені здається, ніби вона зовсім не здивована тим, що я настільки неприкрито розглядаю її, як ніби ми з нею вже були знайомі, і знайомі давно. Ледь помітно кивнувши мені, вона відводить очі, а я чую слова офіціанта, що звернені до мене:

– Спеціальне частування! – У руці він тримає тацю з розсипом невеликих різнобарвних девайсів, схожих на мушлі, – на кожній із них витиснено логотип «Транс-Реаліті».

– Мабуть, утримаюся.

– Це від пана Гааді, – уточнює офіціант, підвівши брову.

Доводиться прийняти «частування» – до того ж, я помічаю, що решта гостей уже зробили це. Підглядаю, як вони вставляють мушлю у вухо і влаштовуються зручніше. Я припускаю, що це якийсь девайс для масових аудіотрансляцій. Установлюю його у вухо й намагаюся розслабитися, так само, як і всі довкола.

Голографічний фільм, трансляція якого починається наступної миті, відкривається вже відомим мені логотипом «Транс-Реаліті»: літера

«Т» із променями, що розбігаються на всі боки. Коли світіння заповнює весь екран, чути чоловічий голос:

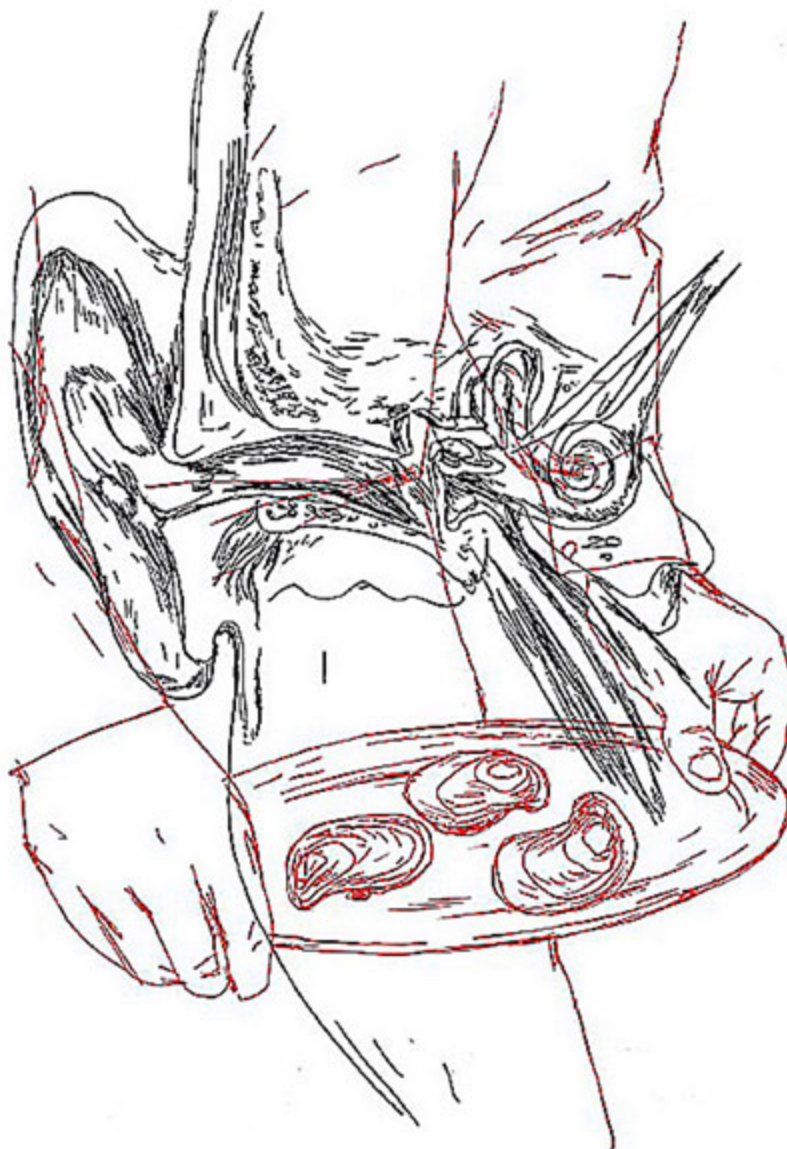
– Скоро. Скоро ти отримаєш те, про що молився. Те, чого завжди хотіла твоя душа.

Крізь плями світла починають проступати абстрактні фігури, які, обертаючись, влаштовують психоделічне коло танцю.

– Ти мрієш про рай? Але яким він буде й коли настане? І чи настане взагалі? Чи готовий ти чекати, не знаючи, чи отримаєш те, на що чекаєш?

Намагаюся уявити людину, яка вимовляє ці слова, але у мене не виходить.

– За допомогою технологій ми створюємо нову реальність – світ, сповнений щастя. Твій Світ. Твої правила. Твій рай. Такий, який ти сам побажаєш...

Поки що звучить кумедно. Голографічні зображення миготять з висхідною частотою – немов випадковий набір візуальних уривків, схожих на сюжети карт таро. Два ворони, що зчепилися крилами один із одним, шальки терезів, установлених на вістрі меча, червоне віяло із золотими персиками, зображеними на ньому, блискавка, що б'є у столітній дуб. І раптом мерехтіння припиняється – символи, немов фрагменти пазла, складаються в зображення чоловічого обличчя. Я ледве встигаю його розгледіти, зауваживши тільки східні риси та пронизливий погляд. Саул Гааді?

* * *

– Часу не існує. Є лише єдиний нескінченний момент буття. Варто лише усвідомити це – і ти досягнеш вічність.

Голос долинає до мене з близької відстані, супроводжуваний потріскуванням багаття. Я зітхаю від несподіванки. Я більше не на вечірці! Над чорно-синім озером, оточеним білосніжними горами, спадають сутінки, а я сиджу серед фігур у темних балахонах, які оточили багаття. Чоловік, якого я прийняв за Гааді, сидить навпроти й пильно дивиться на мене. Людина ліворуч подає мені чашу з темним напоєм, і я роблю ковток. Наголошую, що в мене чомусь смагляві руки. Хто я? Голос Старійшини – а я чомусь упевнений, що його слід називати саме так – обволікає мою свідомість.

– Одного разу в Болівії я захотів дістатися до озера Тітікака. Неймовірне місце сили, подібне до цього. І тут я виявив, що місцеві жителі не знають, що таке «час». Я запитав у місцевого інка-пастуха, як довго діставатися до озера.

Світ навколо мене знову змінюється. Я бачу приземкуватого пастуха, який витріщився на мене, поки я намагаюся розтлумачити йому своє запитання. Він мене не розуміє і тільки посміхається. І тут я згадую, що за весь тиждень перебування в цих місцях ні в кого не бачив годинника. Тоді я прошу його показати мені, де буде сонце, коли я дійду до озера. Пастух указує точку на небі. Я міркую, що йти приблизно три години.

– Насправді озеро ховалося за найближчим гаєм, за п'ятнадцять хвилин ходьби. Коли я зустрів пастуха наступного дня й запитав, чому він обдурив мене, той пояснив, що коли сам іде до озера, зустрічає знайомих, базікає з сусідами, обідає на траві, розмовляє з птахами... Усе, чого ми прагнемо, для нього не має значення.

Обличчя Старійшини знову проникає в поле мого зору, й озеро Тітікака зливається з озером у Пакистані (чомусь я впевнений, що це

саме Пакистан). Два світи нашаровуються один на одного. Переплітаються...

– Цей пастух був щасливим. І ти можеш бути щасливим і зробити щасливими всіх навколо. Ти маєш пізнати вічність і розкрити її для інших. Для цієї місії ти отримаєш дорогоцінний дар, брате наш. Чи готовий ти? – запитує мене Старійшина.

Я відчуваю сильне хвилювання. Саме до цієї миті я готувався все життя. Старійшина підводиться, віддаляється в невідомому напрямку, а потім повертається в супроводі жіночої фігури в такому самому балахоні, як і ми всі.

Моє братство, що оточило багаття, починає тихо наспівувати. Дівчина скидає каптур, і я бачу, що її обличчя увібрало красу всього світу. Хто вона?

0015

Приходжу до тяти вдома, лежачи на ліжку, з важкою головою і жахливим смаком у роті. Наді мною стоїть Лінн зі склянкою води в руці.

– Хочеш пити? – питає вона.

Неначе пес, жадібно ковтаю воду, намагаючись зрозуміти, котра зараз година – вікна у квартирі завішені.

– Дев'ята година ранку, – відповідає Лінн на моє запитання. – Четвер.

Намагаюся пригадати, що було між учорашнім переглядом ролика й сьогоднішнім пробудженням. Удається відновити тільки уривок видіння: гарна молода жінка, яка скидає одяг у степовому шатрі, посміхається мені, щось говорить чомусь французькою. Варто заплющити очі – і я знову відчуваю ніжний дотик її рук. Здається, навіть відчуваю її подих, що овіває моє обличчя. Що ж це було? І чому мені здається, що я давно її знаю? Готовий заприсягтися, що це була Катрін, тільки зі світлим волоссям.

Поки розмірковую над цим, Лінн приносить мені каву. За її словами, минулої ночі Марк зателефонував їй із свого телефону й попросив забрати мене. Коли вона заїхала по мене, я був небагатослівним і заглибленим у себе, а опинившись удома, одразу ж заснув, щоб проспати до ранку.

Тягнуся до телефону і з невимовною радістю виявляю повідомлення:

«Вітаю! Сподіваюся, ти круто відтягнувся вчора на вечірці!))) Відділ кадрів на цьому тижні підготує твою особисту справу. Чекаємо на тебе в понеділок. Зателефоную завтра. Марк».

Як же це доречно! День відходняку – саме те, що мені потрібно. Цікаво, незапланований відгул надано всім співробітникам? Ми замовляємо їжу з в'єтнамського ресторану, пробуємо зайнятися сексом, але мій член млявий, як морський огірок.

– Ось що буває, коли мішаєш мої пігулки з випивкою, – зауважує Лінн.

Лежачи в ліжку, ми балакаємо про те про се. Я раптом розумію, що майже нічого не знаю про цю дівчину, яку з такою легкістю впустив до свого життя і свого ліжка. Лінн відповідає на мої запитання спокійно й коротко, але її саму, схоже, обставини мого минулого життя не цікавлять – усе, що їй потрібно було, вона знала від Харона, а решта її не турбувала.

– Слухай-но, Лінн, запитаю прямо... Ти взагалі хто? Ну, тобто щодо мене. Лікар, охоронець, водій, фармацевт, асистент? Як Харон позначив твою функцію, якщо не секрет?

– Неважливо. Він попросив, щоб я припилувала тебе. Згадав, що ти талановитий, але імпульсивний.

– Виходить, ти маєш стримувати мої імпульси?

– Скоріше, спрямовувати їх у конструктивне річище.

– І як гадаєш, ти із цим справляєшся?

– Якщо ти живий і працездатний – то так.

Лінн лежала на животі, а я розглядав її татуйовані спину та плечі. «Що означають твої татуювання?» – це найбезглуздіше запитання, яке тільки можна поставити, але один із малюнків привернув мою увагу, тож я не втримався.

– Це що? – я торкнувся пальцем її лівої лопатки.

Кольорове татуювання зображало Ісуса, який прибиває себе до хреста. Він уже прибив ноги й ліву руку, в правій тримав молоток, а в зубах стискав кілька цвяхів. Незрозуміло, як він збирався сам-один завершити те, що розпочав – хіба що завдяки божественній силі. Не потрібно було довго вдивлятися, щоб помітити: татуювання прикриває хрестоподібний шрам завбільшки з сигаретну пачку.

– Стара історія, – вимовляє Лінн, і я вирішую, що на цьому квит, але вона веде далі.– Один виродок залишив цю позначку. Я про шрам, а не про татуювання.

– Та я зрозумів. А ким він тобі доводився?

– Чоловіком.

– Он як... Ти була заміжня?

– Дуже давно. А ти? Був одружений?

– Ти ж знаєш, що ні.

– Та знаю...

– А що з ним тепер?

– Він помер три роки тому. Його вбили.

– Це якось пов'язане з тобою?

Вона лише знизує плечима. Деякий час ми мовчимо, аж поки вона запитує:

– А в тебе є жалі за минулим? Чи траплялося в твоєму житті щось таке, що ти хотів би скасувати?

Я знизую плечима.

– Хіба що один день, без якого все було б набагато простішим.

– Що за день?

– День власного народження.

Лінн усміхається, але одразу ж розуміє, що я не жартував. Вона проводить рукою по моїх грудях.

– Тебе щось мучить? Батьки, нещасливе кохання?

– Ні. У цьому ж і проблема.

Тепер уже вона поводить «як дівчисько», думаю я. Досить дивно як для холодної томбой-дівки, якою вона спочатку була. Мені ніяково від цього, вирішую змінити тему.

- Звідки ти знаєш старого?
- Ми познайомилися кілька років тому. Я тоді працювала в ескорт-сервісі.
- Лише кілька років? Відчуваю укол ревності.
- Ескорт-сервіс... Це щось на кшталт елітної проституції? – шпигаю я.
- Не зовсім. Я не спала з клієнтами – крім особливих випадків. Так само, як і ти, – парирує вона.
- А скільки тобі років?
- Двадцять сім.
- І що, Харон теж був твоїм клієнтом?
- Та пішов ти! Ні, звісно. Ми познайомилися на званій вечірці, куди я прийшла з одним типом, а той виявився знайомим Харона. Перекинулися кількома словами. За тиждень він знайшов мене і запропонував роботу.
- Чим же ти його так зачепила?
- Не знаю, напевно, він добре знається на людях. У тобі він теж щось помітив.
- І що ж він помітив, по-твоєму?
- Ти природжений гравець, Зете. Усе, що ти робиш, ти робиш не заради грошей – точніше, не лише заради них. Тобі подобається ризикувати, блефувати, пересмикувати карти, набувати чужих личин... Тому ти тут, а не в Пасадені. І у тебе немає уподобань. Я не кажу, що це погано. Навпаки, це дуже зручно в нашій роботі. Ти одинак. Ось у цьому ми навіть схожі з тобою – мені теж не потрібні друзі й прихильності.
- Я помітив.
- А навіщо вони? Зайвий якір, втрата мобільності. Та й узагалі...
- Мені здається, що це початок прекрасної дружби, – відповідаю я фразою з фільму. Але Лінн, схоже, цього фільму не дивилася.
- Гадаю, наші стосунки практичніші, ніж дружба, – усміхається вона. – Ти так не вважаєш?

– До речі, про друзів... є у мене один. – Я опускаю її руку до свого паху. – І він, здається, уже прийшов до тями!

Наступної хвилини ми вже робимо те, що вдається нам набагато краще за розмови.

0016

Наступного дня, у п'ятницю, уже після опівдня, я прокинувся від телефонного дзвінка. Ледве продерши очі, намацав телефон, одночасно виявивши, що Лінн зникла. Телефонує Марк – хоче завітати до мене. Цікаво, чого йому треба? Дізнатися про те, як я почуваюся після вечірки, чи щось іще? Я навіть не встиг як слід одягнутися, як Марк уже подзвонив у двері.

– Чим закінчився сейшн? – цікавлюся я, коли мій гість, оглянувши квартиру, сів у крісло з чашкою кави в руках. – Здається, я трохи перебрав у тебе.

– Авжеж, відключився в кріслі біля басейну. Як тобі подарунок Саула?

– Чесно кажучи, я не зрозумів, що це було. Якийсь дивний фільм... Знаєш, у мене від цього миготіння кадрів виникло щось на кшталт галюцинації.

– Та що ти? – Марк демонструє здивування.

– Може, розкажеш, що це було? Чи мені треба сходити до психіатра?

– До психіатра можеш поки що не поспішати, – посміхається Марк. – До того ж, у корпорації працюють чудові фахівці, їхні послуги – частина твого соцпакету.

Потім ми обговорюємо Авґусту, оскільки основний час на вечірці я провів саме з нею. Марк погоджується з тим, що голова Юридичного департаменту – «досить мила дама» (моє формулювання), але попереджає, щоб я з нею був обережнішим, а то вона мене трахне (спізнився, Марку).

– Свого часу я не знав, де подітися від цієї милої пані, – повідомляє він. – Вона не тільки полюбляє розкоші, але ще й досить мстива та злопам'ятна.

– У вас із нею щось було?

– А сам ти як гадаєш?

– Чесно кажучи, я гадав, що жінки тебе не цікавлять.

– Золтане, відкрию тобі таємницю: жінки мене іноді теж цікавлять. Але не такі, як Августа. Ну, та годі вже, я ж-бо зайшов до тебе не для того, щоб поговорити про краль. Нам треба поговорити про роботу. Сьогодні вранці я розмовляв із Паоло, і мова зайшла про тебе...

За словами Марка, Рамбан хоче, щоб я якомога швидше розібрав діяльність корпорації. Для цього мені треба буде пройти невелике стажування в різних департаментах – тиждень у кожному, під безпосереднім керівництвом голів відділів. Почати я маю з понеділка – із відділу з добору персоналу. За тиждень – Департамент безпеки і так далі.

– Я сам теж це проходив, – зізнається Марк. – Було непросто, але, як бачиш, залишився живим.

Непомітно для нього я натискаю крихітну кнопку під кавовим столиком-екраном, вмикаючи запис розмови. Інформація, якою мій гість збирався поділитися, напевно, буде цікавою Харону. Однак Марк веде мову не стільки про департаменти, скільки про людей, які їх очолюють. За його словами, усі вони певною мірою становлять для мене загрозу, але деякі – значно більшою мірою, ніж інші. А ще вони терпіти одне одного не можуть, але при цьому старанно вдають, що це не так. Тож мені світить іще та прогулянка мінним полем.

– Марку, друже, мені здається, ти хочеш мене залякати.

– Навіщо мені це? Єдине, чого я хочу, – щоб ти не наклав у штани, спілкуючись із нашими «бонзами». Бачиш, я почуваюся за тебе відповідальним – і перед Рамбаном, і перед Гааді.

Єдиний із босів, про якого не було сказано ані слова, – це Паоло Рамбан. Коли його ім'я спливало в розмові, оповідач вправно перестрибував на іншу тему, не нагороджуючи Рамбана ані компліментом, ані шпилькою. Коли його екскурс ключовими персонами «Транс-Реаліті» добіг кінця, рука Марка якось опинилася на моєму коліні.

– Може... – вимовив він, не доказуючи фразу, сенс якої був і так зрозумілим.

– Вибач, я пас, – акуратно прибравши руку гостя, про всяк випадок злегка відсуваюся від нього.

– Які суворі звичаї! – сміється Марк. – Золтане, друже, ти немовби застряг у Сінгапурі свого дитинства.

Знав би він про моє дитинство!

– Можливо, іншим разом... – вирішую я залагодити ситуацію.

Надто цінний інформатор – не варто відштовхувати його надміру різко. Але не настільки цінний, щоб терпіти його руку на своєму коліні.

Вихідні я провів у найпримніший для мене спосіб – заспокійливий Нагаркот на всю відеостіну і таке саме заспокійливе читання. До понеділка був у доброму гуморі. Для остаточного закріплення ефекту я вирішив заскочити до автоцеркви, розташованої неподалік від «Транс-Реаліті», між go-go-баром «PassionFruit» і клінікою «Зміна статі за годину».

Мережа автоцерков, що стрімко зростає, має особливу популярність серед вічно заклопотаних клерків. Не треба кудись спеціально їхати – молитовні капсули вже повстромляли майже на кожному розі. Також не потрібно приходити на службу в певний час – ці кабінки доступні двадцять чотири години на добу, сім днів на тиждень. Дехто навіть установлює молитовну кабінку просто у себе вдома, але, як на мене, це вже занадто. Я й раніше кілька разів на місяць заходив до найближчої обителі віри, а тепер, коли мені стало відомо, що автоцеркви належать «Транс-Реаліті», мої візити набули ще й практичного інтересу.

Цього разу мені хочеться чогось екзотичного, і я обираю індуїстське священнодійство. У молитовній кабіні панує напівтемрява, струмує аромат сандалових пахощів, а на стінах навколо мене миготить низка багаторуких і багатоголових богів. Я сподівався на те, що мене зв'яжуть із моїм знайомим із Калькутти, але мені дістається оператор зі Східної Європи – з огляду на те, як він розтягує голосні.

– Намасте, брате мій! – звертається до мене голос із динаміка. – Ти хотів би, щоб я почитав тобі Веди, чи, може, ти хотів би помолитися разом?

– Не те й не те, приятелю, – відповідаю я. – Мені б хотілося просто поговорити.

– І про що ж ти хочеш поговорити, брате?

– Знаєш, за останні дні зі мною сталося багато всякого... І схоже, не до всього з цього я був готовий.

– Навіть зустрічаючись із незвіданим, ми повинні зберігати Шанті...

– Давай обійдемося без цих повчальних штучок, – попросив я.

– Як скажеш, – погодився співрозмовник. – Що ж із тобою сталося?

– Я зустрів жінку, про яку весь час тепер думаю. Вона мені навіть сниться.

– Це прекрасно, брате. Ти не думав про те, щоб відкритися їй у своїх почуттях?

– Ми з нею навіть не знайомі. До того ж, у моєму житті є ще й інша жінка...

– Тобі не здається, що ти розтрачуєш себе? Чи не краще зосередитися на одній жінці, щоб зробити її щасливою?

– Адже ми домовилися – без моралей!

– Більшість людей приходять до нашої церкви саме за тим, що ти називаєш моралями.

– Тільки не я.

– То навіщо ти тут?

– Мені просто треба з кимось поговорити. Зазвичай я заходжу сюди на попустах або якщо потрібно зміркуватися перед важливою справою. На цьому тижні – і те й інше.

– Хочеш, я розповім тобі індуїстську притчу?

– Тільки не притчу, хай тобі грець!

– Не треба так дратуватися, мій брате. Мені здається, тобі бракує умиротворення. Можливо, ти хочеш віддатися медитації? У тебе є ще вісім оплачених хвилин – цього часу цілком достатньо.

Позбутися своїх звичайних думок під час медитації мені не вдається. У моїй уяві виникають то Катрін, то Лінн, то Авґуста, а потім і зовсім закручується вир із жінок, із якими в мене щось було або про яких я фантазував. Коли в мене все ж виходить вигнати з голови

всю цю веремію і мені починає здаватися, що я перебуваю за кілька кроків від просвітлення, сеанс завершується.

Молитовна кабіна відчиняє двері та впускає яскраве світло з вулиці. Цього разу я відчуваю ще більше роздратування від церкви, ніж минулого. Начебто церемонії проводилися за правилами відповідних конфесій, проте ані заспокоєння, ані прозріння вони мені не принесли. Особливо після досвіду на вечірці Марка, який ні з чим не можна порівняти. Несподівано для себе я відчуваю гостре бажання його повторити... Навіть незважаючи на те, що я все ще не розумію, що це насправді.

Марк зустрічає мене у вестибюлі офісу, щоб вручити тимчасову перепустку і бриф на стажування. Швидко переглядаю його, поки ми піднімаємося в ліфті і крокуємо коридорами. Мій новий приятель, як зазвичай, базікає без угаву.

– Сьогодні ти починаєш тиждень у відділі кадрів. Керує ним один із найдавніших акціонерів корпорації, Давендранат Чопра. Хочу тебе одразу попередити: Чопра завжди мав кепську вдачу, а відтоді, як його становище похитнулося, то й геть озвірив.

– Що означає – похитнулося?

– Головне, що ти маєш знати, – цей тип дуже запальний, навіть агресивний. Якщо хочеш, щоб він сприймав тебе всерйоз, доведеться навчитися правильно реагувати на його спалахи гніву. Коли почне на тебе кричати, а він почне обов'язково, у жодному разі не знічуйся – зберігай спокій. І, звісно ж, не здумай кричати у відповідь. Ну, це й так зрозуміло. А ще тобі треба показати йому, що ти справжній мужик, що в тобі є прутень. Не бійся здатися трохи брутальним – для нього це нормально. Не в тому сенсі, що ти маєш обматюкати його, Боже збав. Просто покажи, що ти незграбний селяк, – такий само, як і він. Тоді все у вас вийде.

– А чого він має на мене кричати?

– Повір мені, привід знайдеться.

– Стільки турботи, Марку, я зворушений! – посміхаюсь я, але він залишається серйозним.

– Це моя робота. Нам треба, щоб ти пройшов це стажування, і кожен його етап буде для тебе випробуванням. Гадаю, ти впораєшся. Головне, пам'ятай: у нашій компанії нічого не можна сприймати буквально.

Згадую слова Паоло Рамбана: багато з того, що вони тут роблять, можна висловити лише мовою метафор. Подивимося, що він мав на увазі.

Ми увійшли до приймальні Чопри, і Марк розкрив обійми перед секретаркою – сексапільною білявкою злегка за тридцять, із великими силіконовими цицьками. Про себе відзначаю, що її обличчя здається мені дуже знайомим. Не можу пригадати, де я бачив її раніше, – точно не в офісі корпорації.

Погойдуєючи спокусливими стегнами, секретарка Чопри заводить мене до кабінету свого шефа, у той час як той розмовляє по телефону, сидючи за великим дубовим столом. Він помічає мене і, не відриваючись від розмови, жестом пропонує сісти. Не знайшовши нічого, крім лави, зробленої з двометрового цурпалка широкого стовбура, я сідаю на неї і починаю роздивлятися кабінет керівника Департаменту персоналу, а також самого Чопру. Він розмовляє мовою, якої я не знаю, що схожа водночас на хінді і санскрит. За хвилину Чопра помітно розпікається і в його мові починають проскакувати інтонації, у яких навіть людина на кшталт мене, яка не володіє мовою, може впізнати лайку.

Чопра досить високий на зріст і широкий у плечах – здавалося, він насилу вміщається у своєму чималенькому кріслі. Через сиву бороду та довгі сріблясті патли було складно визначити його вік, але вже точно не менше, ніж п'ятдесят. За жовтуватими вусами можна було зробити висновок, що він багато курить, однак запаху тютюну в кабінеті я не вловив. Вираз його смаглявого обличчя був незмінно суворим – можливо, через глибоку зморшку, що підіймалася від перенісся і поділяла чоло навпіл. Він одягнений у просту сорочку, розстебнуту на грудях, а його великі руки прикрашають два персні: на правій руці – із зображенням багаторукого божества, на лівій – із двома перехрещеними блискавками.

Раптом Чопра, помітивши, що я розглядаю його, кидає на мене лютий погляд – мовляв, чого витріщився? Я змушений переключити увагу на стіну за його спиною, де висить ошатна колекція стародавніх амулетів – кістяних, дерев'яних і таких, що висічені з каменю. У кутку – і я ледь повірив своїм очам, настільки недоречним він був в офісному кабінеті, – розмістився забруднений попелом

вівтар бога Шиви. Під ним лежав барабан, труба з бичачого рогу, ще якісь мирні предмети на кшталт карафки для води, сріблястих капців і дзвіночків. Іще я помітив чотки з кісточок людських пальців і забруднену бурими плямами чашу, у якій було нескладно впізнати маківку черепа.

– Це ти – Золтан? – завершивши телефонну розмову, Чопра звертає погляд на мене.

Насилу відірвавши очі від вівтаря, підводжуся з незручної лави, чекаючи, що він простягне мені руку. Цього не відбувається, і я сідаю назад.

– Рамбан сказав, що тебе позачергово допустили до стажування, – бурчить він. – Одразу хочу сказати: я не в захваті від цієї ідеї.

– Чому б вам не обговорити це з містером Рамбаном? – пропоную я, одразу ж помічаючи, як його очі наливаються кров'ю.

– Ну ж-бо, повчи мене ще, що та з ким мені обговорювати!

– Даруйте, але я...

– Ти знаєш, скільки я бачив таких шмаркачів, як ти? – Він переходить на крик. – Гадаєш, ти нова зірка компанії і тобі все можна? Я таких, як ти, ще з десятків знайду, хоч сьогодні!

Згадавши про пораду Марка, я розвалився в кріслі, склавши руки за головою, ніби нікуди не збираюся йти. Спокійно дивлюся йому в очі.

– Пане Чопро, залишаймося в рамках корпоративної етики. У вас є до мене запитання чи доручення?

Чопра з хвилину дивиться на мене, голосно сопучи й пожовуючи вус, неначе вирішує, чи прибити мене масивним прес-пап'є, чи викинути з вікна.

– Як на мене, то всі ви – жалюгідні шмаркачі і втрата часу! – бурчить він. – Щоб тут працювати, потрібні сталеві яйця. Чи ти їх маєш, ганду? Ось, що я хотів би знати!

Я так само дивлюся просто на нього, але доброзичливо, чекаючи чергового вибуху чи іншої витівки. Щось пробурмотівши собі під ніс,

він підводиться зі свого місця і, важко ступаючи, іде до дверей. Відчиняє їх і кричить на всю приймальню.

– Дженно! Покажи цьому чуттія, що тут у нас і до чого! І простеж, щоб не пхав носа куди не слід!

Дженна з'являється у дверях, притискаючи до грудей планшет із уже знайомим логотипом компанії, й обдаровує мене звабливою посмішкою, ніби не помічаючи, наскільки розлючений її бос. Мене в ній це відразу зачаровує.

– Отже, Золтане, ви готові? Екскурсія починається! – бадьорим голосом промовляє вона. – Ходіть за мною!

– І не дурити там! Шкуру здеру! – додає Чопра, проводжаючи мене поглядом – на мій подив, менш лютим, ніж на початку.

Здається, мені вдалося викликати в нього якусь повагу. Крім цього, можна було б сказати, що наше спілкування було непродуктивним. Якби хвилиною раніше я не встиг зробити кидок до столу і сфотографувати роздруківку, що лежала там.

Під час обстеження п'ятнадцятого поверху, де розміщувався Департамент персоналу, я дізнався, що всі без винятку претенденти перед прийняттям на роботу до «Транс-Реаліті» проходять триступеневий тест за системою «3С», технологія якого розроблена особисто Давендранатом Чопрою. Спочатку Дженна завела мене до невеликої кімнатки, схожої на комору. Це приміщення прозорою стіною було відокремлене від просторого залу, де п'ятеро клерків за маленькими столиками проводили співбесіду з п'ятьма претендентами на посаду.

– Вони нас не бачать, чи не так? – питаю я, злегка постукавши по скляній стіні.

– Натомість ми можемо їх і бачити, і чути. У кожний стіл вбудовано мікрофон. – Дженна простягнула руку до пульта на стіні, і нашу кімнатку наповнили голоси.

Це була розмова клерка років двадцяти п'яти і приблизно такого ж віку дівчини, що прийшла на співбесіду.

– Уявіть собі ситуацію: в офісній будівлі одночасно падають три кабінки ліфтів, – монотонним голосом бубонів клерк. – Ви стежите за тим, що відбувається, на моніторах. В одній кабінці перебуває ваш близький друг, в іншій – трирічна дитина, а в третій – цуценя лабрадора. Ви встигнете дотягнутися лише до одного важеля, щоб зупинити падіння однієї з кабін. Кого ви врятуєте?

– Дитину, – не вагаючись, відповіла дівчина.

– А вас не дивує, що трирічна дитина опинилася в кабінці офісного ліфта без супроводу?

– Я про це не подумала... Можливо, її привели батьки, а вона забігла до ліфта?

– Але ви маєте розуміти, що всі сучасні ліфти не рушають з місця, якщо не відчують маси тіла дорослої людини.

– Я гадала, це умова завдання...

– Але ніхто не казав вам, що ви не можете сумніватися в цих умовах. Я вже мовчу про те, звідки в офісному центрі взялося цуцення лабрадора...

– Тоді, мабуть, я врятувала б свого друга.

– Мені дуже шкода, але ваш друг уже розбився, поки ми тут розмовляли про дітей і цуценят.

Дженна вимкнула звук.

– Це перший зі ступенів тесту «3С» – Спікінг-Тест, – пояснила вона. – Мета спікінг-тесту – виявити у претендента схильність до критичного мислення і...

– ...любов до цуценят?

– Рівень емпатії. Ми аналізуємо, наскільки одне заважає іншому.

– Емпатія – взагалі непрактична річ.

– На деяких позиціях у нашій компанії вона може бути набагато кориснішою за критичне мислення. Пройдімо далі.

Ми довго йдемо коридором без вікон, перш ніж опиняємося в черговому кабінеті з прозорою стіною. Цього разу просторий зал за склом нагадує навчальну аудиторію: дві дюжини столів, за кожним із яких – здобувач. Усі вони щось зосереджено друкують на моніторах, інтегрованих у робочі столи.

– Другий ступінь «3С» – Стрес-Тест. Шукачам дається письмове завдання з п'ятдесяти запитань, на які треба відповісти протягом півгодини.

– А в чому стрес?

– Зараз побачиш.

Дженна натискає кілька кнопок на панелі, вбудованій у стіну, і людей обдає струменями води з-під стелі. Ті здригаються, потім квапливо обтрушуються, але друкують далі.

– У них що, водостійкі гаджети?

– Абсолютно правильно. Дивись, що буде тепер.

Вона натискає ще якусь кнопку, і одна з дівчат підскакує на місці так, що клавіатура вилітає у неї з рук.

– Розряд струму, – пояснює Дженна. – А тепер спробуймо сильніше.

Цього разу вона тарахає струмом хлопця, який сидів у першому ряду. Через калюжі води навколо його столу струмом б'є й тих, хто сидить поблизу.

– А які є ще фактори стресу? – цікавлюся я, намагаючись приховати легкий острах від того, що відбувається. Дженні ж, здається, усе це навіть подобається.

– Можна напустити їдкого диму, можна використовувати неприємні шуми та вібрацію столів. І зрозуміло, можна регулювати температуру – зробити з аудиторії сауну або холодильник. Що б ти вибрав, Золтане?

– А можна використовувати кілька функцій одразу?

– Чому б ні!

– Тоді я віддав би перевагу їдкому диму, холоду і вібрації столів.

– Без проблем.

– Певна річ, я жартую! – похоплююсь я.

– Як скажеш. – Дженна, здається, трохи розчарована.

Поки ми йдемо коридором, я звертаю увагу на ряд дверей, позначених знаками всіляких релігій і культів, причому досить нерівномірно. Аж четверо дверей були з християнськими хрестами, кілька – з півмісяцем, дві – з фігуркою Будди, а решта марковані двома, трьома, а то й п'ятьма символами одразу (я розгледів навіть перевернуту пентаграму сатаністів).

- Це що, молитовні зали?
- Можна сказати й так.
- Чи не забагато для однієї корпорації?
- О, ти не зрозумів. Тут не моляться, а допомагають молитися іншим. Зазирни, тільки тихо.

Прочиняю найближчі двері, позначені водночас індуїстським символом Ом і зіркою Давида. Зала, що відкрилася моїм очам, улаштована як звичайний кол-центр, із відсіками, десятками співробітників у пожмаканих сорочках і з телефонними гарнітурами

на головах. Усі вони бурмочуть щось, хтось монотонно наспівує, хтось байдуже слухає, киваючи головою, і всі час від часу поглядають на годинник чекаючи на ланч. Перед «священниками» стоять монітори з інтерактивним текстом сценарію, з яким ті іноді звіряються.

– Намасте, брате мій! Ти хотів би, щоб я почитав тобі Веди або, може, ти хотів би помолитися разом? – раптом вловлюю знайомий голос.

Прислухавшись, розумію: той самий «індуїст» зі «Східної Європи», з яким я спілкувався вранці, виявляється огрядним майже голомозим азіатом в окулярах і потертому піджаку. Уміло зображуючи східно-європейський акцент, він устигає розкласти пасьянс на комп'ютері і прикладатися до горнятка кави.

Я остовпів від подиву, що був близьким до розчарування, – настільки повсякденною виявився виворіт універсальних автоцерков. Не дивно, що вони почали дратувати мене останнім часом! Як і не дивним є їхній успіх. Команда вишколених базік обслуговувала суспільство, яке завжди поспішає, набагато краще за старомодні церкви. Тільки з якою метою «Транс-Реаліті» це робить? Невже цей бізнес є настільки прибутковим? Від цих думок мене відриває Дженна, яка досить наполегливо тягне мене (за руку) з дверей «молитовні».

– Ходімо далі? Тільки не питай мене про суть цієї справи, я тут сама нічого не розумію.

Підкоряюся, вирішуючи залишити роздуми про своє відкриття на потім. За кілька хвилин ми опиняємося в приміщенні, що нагадує роздягальню спортклубу: в ряд вишикувалися шафи для одягу і душові кабінки. Навпроти душових троє дверей, над одними з яких світиться червона лампа з написом «НЕ ЗАХОДИТИ».

– Ось ми й дісталися до місця, де проводиться третя стадія тесту «3С», – повідомила моя провідниця. – Це секс-тест.

– Секс-тест? – Я вирішив, що недочув.

– Саме так.

– Тут займаються сексом із претендентами на посаду? – Я вказую на двері із засвіченою над нею лампою.

– Розумію, це звучить трохи незвично. Але якщо замислитися, нічого дивного в цьому насправді немає. Адже до більшості компаній співробітники потрапляють саме через ліжко. Просто це ретельно приховується, а в нас у корпорації секретів із цього не роблять.

– Але навіщо потрібний цей... секс-тест?

– Так ми збираємо великий спектр інформації. Яка людина в ліжку, така вона й у роботі! – так у нас кажуть. Адже є особистісні риси, яких без допомоги сексу не виявити.

– І хто ж проводить цю секс-атестацію?

– Спеціальні співробітники – чоловіки та жінки. У нас у штаті фахівці різної сексуальної орієнтації. У деяких випадках секс-тест проводжу я особисто.

– А якби йшлося про мене, то хто проводив би секс-тест у моєму випадку?

– Мабуть, я сама, – підморгнула вона мені.

– Починаю шкодувати, що в моєму разі обійшлося без системи «3С».

– Це неможливо, Золтане. Усі співробітники проходять триступеневий тест перед прийомом на роботу. Винятків не роблять ні для кого.

– Але я впевнений, що не проходив ніякого триступеневого тесту.

– Зараз перевіримо. – Вона зазирнула до свого планшета. – Я мала рацію. Просто ти проходив тести не в нашому департаменті, а індивідуально. Стрес-тест із тобою проводив пан Чопра, спікінг-тест – Рамбан, а секс-тест – пані Юстас.

Поки я перетравлюю цю інформацію, червона лампа над дверима гасне, і звідти виходить м'язистий мулат із рушником, обмотаним навколо пояса.

– Привіт, Дженно! Кандидатка енергійна й відкрита для експериментів, – повідомляє він, перш ніж сховатися в душовій.

Слідом за цим із дверей з'являється розпашіла брюнетка років двадцяти, теж загорнута в рушник.

– Вітаю з прийомом на роботу! – офіційним тоном оголошує моя супутниця дівчині.– Такі співробітники, як ви, – майбутнє «Транс-Реаліті»!

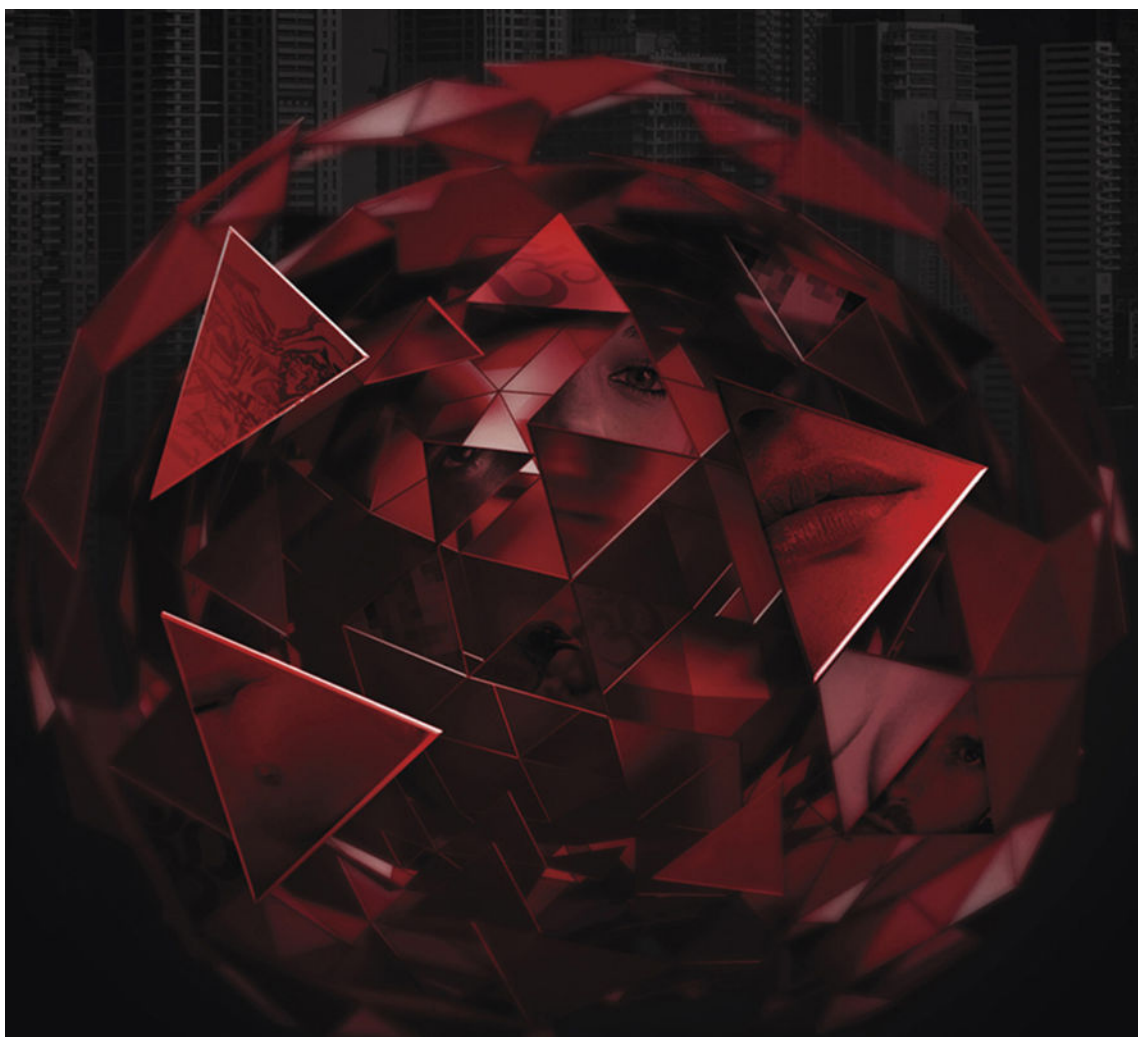
Поглянувши на Дженну уважніше, я раптом згадую, де бачив її раніше. Ну, звісно, вона ж порнозірка! Скільки разів я дивився фільми з її участю!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

НІКОЛАС ДІМІТРОВ

ДИЛЕР РЕАЛЬНОСТІ

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

